

3η ΚΕΝΙΑ

ΕΜΜΗΝΗ ΕΚΔΟΣΗ ΓΙΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΙΚΗ ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΑΚΗ ΧΡΗΣΗ

300 δρχ

no 24

ΔΕΚΕΜΒΡΗΣ '99

τί σημαίνει: "οι αμερικάνοι φταίνε για όλα"... για μια κοινωνία ωμά ρατσιστική, όπου οι "απο κάτω" (γυναίκες... μετανάστες... ηλικιωμένοι...) τα πληρώνουν όλα.... τί σημαίνει: "αμερικανικά εγκλήματα κατά αμάχων";σε μια χώρα που λεηλατεί μέχρι θανάτου τη δουλειά, τη ζωή και την αξιοπρέπεια χιλιάδων βαλκάνινων προλετάρων.... τί σημαίνει: "αμερικάνικη βαρβαρότητα"; όταν κάθε έλληνας επιβήτορας θέλει και μπορεί να βιάζει γυναίκες μετανάστριες που κάποιοι πατριώτες του τις έκαναν πουτάνες.... τί σημαίνει: "αντιαμερικανισμός";για μια κοινωνία που πουλάει στα βαλκάνια "american dreams" - δηλαδή βία και εκμετάλλευση για μια "χούφτα ευρώ"... τί σημαίνει: "όχι στον αμερικάνικο τρόπο ζωής";για μια κοινωνία που καθρεφτίζεται στα media, στολίζεται στα εμπορεύματα, και ορκίζεται στις θρησκείες.....

ΙΔΙΑ ΕΙΝ' ΤΑ ΠΟΛΕΜΟ ΣΤΑ

τί σημαίνει: "έξω οι αμερικάνοι πράκτορες"; για μια χώρα που εξάγει Καλεντερίδηδες - και τους ξαναεισάγει σαν "ήρωες"..... τί σημαίνει: "Clinton killer"; για μια κοινωνία που "συγχωρεί" τους ΜΑΒΗδες της, "δείχνει κατανόηση" σε κοινοτάρχες και νοικοκυραίους σερίφηδες, αγαπάει τα σώματα ασφαλείας - και γεννάει Καζάκους.....

Point blank

Δεκαεννιά εντεκάτου : τα *μπάχαλα* ήταν πετυχημένα. Από αισθητική άποψη. Με μηδενική σύγκρουση, με ελάχιστο κόπο, σχεδόν τα τέλεια μπάχαλα. Η λαμπαργία των μίμητα εξέλλου είναι τέτοια ώστε όταν χρειάζεται να προβάλουν το "χάος", τα καταφέρνουν και με ελάχιστες αφορμές. Λίγα λίτρα βενζίνης, και μια συγκρία καλά κουρτινιμάτα πίσω από τις πλάτες των (υποτιθέμενα) αντικουινονικών... αυτά έφταναν για την Πανεπιστημίου. Συν δυο πράγματα ακόμα. Την δολοφονία του κράτους των κομμιάτων (της αριστεράς εν προκειμένω). Και τους ειδικούς χειρισμούς της αστυνομίας. Να: η Πανεπιστημίου *καίγεται*, το κέντρο *καίγεται*, η πόλη *καίγεται*. Καίγεται.

Οι φωτιές σβήνουν νωρίς, και σβήνουν γρήγορα αφού δεν είναι εκεί κανείς να τις κρατήσει. Συμβαίνει εδώ και χρόνια αυτό, στο περφόριο των πρόχειρων θριάμβων της αισθητικής: οι φωτιές τελειώνουν γρήγορα, όπως άναγαν, πριν προλάβουν να ζεστάνουν οτιδήποτε. Αγχωμένοι εμπρησμοί, λαθραίοι έρωτες. Και να φωτίζουν μόνο όσο χρειάζεται για να διασκεδάσουν την βαθύτερη μείζονα ενός κόσμου θεαματικού. Καθώς η τάξη αποκαθίσταται (αφού κιάλια δεν είχε διασαλευτεί ποτέ) το σκοτάδι της νύχτας, τα νερά των αντλίων, η βουβήματα των γύρω δρόμων - και για τους άτυχους η βία των κρατητηρίων - διηγούνται ψιθυριστά μια άλλη ιστορία. Μια παλιά και αληθινή ιστορία.

Η *Άγρια νεολαία*, αυθεντική ή μυθοποιημένη στην αγριότητα της, αναδύεται από τους πόρους των μεγαλουπόλεων, κομφαλιώντας όλες τις αντιθέσεις μιας ζωής που υποδέχεται απολαύσεις και απαιτεί καταναγκασμούς. Χωρίς τέλος, και χωρίς έλεος. Αυτή είναι η αντικουινονική; Όχι, αυτή είναι ριζικά κοινωνική, έστω και αυτό σημαίνει πως υπάρχει και ανομιολόγητη ζωή. Αναδύεται από την πλαστότητα των υποσχέσεων - όχι από την κριτική τους. Σιωπηλή, έρχεται και φεύγει σα φάντασμα. Προορισμένο να μην θυμιάται. Αυτό είναι ο πρώτος και ουσιαστικός συμβιβασμός της. Γιατί οι εντάσεις που την καθορίζουν παραμένουν κρυφές, όπως ακριβώς αρμόζει σε μια πραγματικότητα που δεν έχει προβλήματα, παρά μόνο δυσκολίες αγοραπωλησιών.

Τα blousons noir σωπαίνουν γιατί δεν διανοούνται πως αυτό είναι η κατάφαση στη σημαντικότερη απαγόρευση. Αλλά ύστερα εκρήγνυνται, στις λιγοστές ευκαιρίες που θα βρουν. Κι αυτό φτάνει μια σκονένια αεροσφαιρίδα ως την άλλη άκρη της κοινωνικής ειρήνης. Προβοκάρον. Οτιδήποτε: τα σχολεία, τους δρόμους, τις συγκοινωνίες, τα γήπεδα, τα διασκεδάδικα, την πολιτική, τα μίμητα, τις πλατείες, τους γέροντες, τους γονείς... Οι πλέον έντιμοι; Τα πάντα. Ακόμα και τον εαυτό τους τον ίδιο. Λαμπαδιάζουν από μέσα σε βασανιστικές τελετουργίες αυτο-καταστροφής. Οι σπασμένες τζαμαρίες, οι φωτιές, οι ζημιές, μοιάζουν λιτριτικές. Μαγικές. Θεραπευτικές. Αλλά δεν είναι ανατρεπτικές.

Οι μικροαστοί ουρλιάζουν. Κι όσο περισσότερο ζουν τον πανικό τους (που οφείλεται σε οτιδήποτε άλλο εκτός από την "απειλή των αληθινών") τόσο περισσότερο ωρύνονται: "δέστε τους"... "γιατί δεν τους δένετε;"... Μόλις όμως η επιθυμία τους εκληρωθεί ανακαλύπτουν πίσω από τις δυσδιάκριτες φιορούρες των επεισοδίων το γυίο τους που είχε πει ότι πάει για καφέ, την κόρη τους που θάπρεπε να είναι στο φροντιστήριο. Κόλαφος. Κανείς τους δεν τολμάει την παραδοχή: πρόκειται για παιχνίδι. Καταστροφής, ναι - αλλά παιχνίδι. Κανείς δεν τολμάει την σύγκριση: όλα αυτά τα καμμένα, εδώ και δεκαετίες, είναι ασήμαντα και ελάχιστα μπροστά στις καταστροφές ζωής που όλοι οι θεομώ-εξασφάλισαν, πέτυχαν, θα πέτυχουν. Είναι μήπως τα "επεισόδια" ένα είδος αντίποινας για αυτές τις πραγματικές ζημιές; Ούτε καν - όλοι το ξέρουν. Η αιώρηση ανάμεσα στην αβέβαιη χειραφέτηση του μπάχαλα και στην ευρυθυμία της καταναλωτικής εθελουσιότητας λύνεται αργά ή γρήγορα υπέρ της δεύτερης. Αν ήταν διαφορετική αυτή η κοινωνία θα είχε διαραγεί το '73. Η το '75 - το αργότερο.

Στις μητροπόλεις οι πιο πολλοί γίνονται μπάτσος. Απ' αυτήν την αόριστη μελαγχολία ξεπηδάει η παιχνιδιάρικη παράβαση. Η συμβολική, εύθυμη απειθία. Όσο κι αν ωρύνονται οι πατάδες για τον κίνδυνο των "κουκουλιόφορων", ξέροντας καλά, κι όταν βρισκονται μεταξύ τους κρυφολέγαν. Όχι κίνδυνος: εκτόνωση. Τίποτα δεν είναι σταθερότερο από ένα σύστημα που κρατάει, με κομμένη την ανάσα ίσως αλλά πάντως κρατάει, την πραγματική του αβλιότητα κρυμμένη. Τίποτα δεν κινδυνεύει λιγότερο από μια πόλη της οποίας μερικά σκουπίδια κάπου καίγονται. Έχετε κοιτάξει στα μάτια τα περιβόητα ματ; Είναι αυτοί οι υπάλληλοι ικανοί να αντιμετωπίσουν πραγματικούς και μαζικούς κινδύνους κατά της δημόσιας τάξης; Αστεία πράγματα. Κι όμως: αυτοί "καθαρίζουν". Κάτι λέει αυτό.

Και για να μην υπάρχει καμιά αμφιβολία για το ποιοί είναι οι όντως άρχοντες του χάους, ο καθένας έχει να πει οτιδήποτε για τα "επεισόδια". Αφού κίνδυνος πραγματικός δεν υπάρχει (γιατί αυτός κόβει τη μιλιά) οι κοινότητες φωνάζουν περισσότερο οργιστικά. Περί του "χάους". Αυτό είναι το δεύτερο κεφάλαιο της αληθινής και παλιάς ιστορίας μας: οι καταστροφικές εκρήξεις απειλούνται αβελά τους σε άμισθους εργάτες του θεαματικά "προκλητικού". Η κάθε είδους εκμετάλληση των πράξεών τους - και οι ενδιαφερόμενοι είναι πολλοί και διάφοροι - αποδεικνύει πόσο εύκολα μπορούν να λεηλατηθούν. Όπως συμβαίνει με την δημιουργικότητα έτσι και με την καταστροφικότητα, τα αρεστικά είναι σε λειτουργική άνεση. Συμπεράσματα: Υποψίες; Καταγγελίες; Διαπιστώσεις; Νουθεσίες; Σχέδια; Αποφάσεις; Μέτρα; Ένα τεράστιο ρεπερτόριο "παραγωγικής αξιοποίησης" χορεύει γύρω από την τυροπολημένη τράπεζα, τη σπασμένη τζαμαρία. Κι όταν εκεί δεν είναι πια κανείς, τίποτα από τα θεωρήματα αυτής της κοινωνίας δεν κινδυνεύει να καεί ή να χαρακωθεί. Αυτό το καλύτερο, το καλύτερο των νοημάτων, ποιος εκτροπέας θα το ανατινάξει;

Εν τω μεταξύ στον αντίποδα του στιγμιαίου, ατελέσφορου, αδύνατου έρωτα με την χειραφέτηση, σαν απόλυτη ελευθερία πανηγυρίζει αυτή της εκμετάλλευσης, της κυριαρχίας. Κάποιος τηλεσηνοθέτης θα το διατρέξει: χωρίζει την οθόνη στα δύο, και προβάλλει ταυτόχρονα το "χάος" στην Πανεπιστημίου, και την δεξιά στην Ηρώδου. Η τηλεόραση είναι αναμμένη πίσω από τα κάγκελα σε κάποιο δρόμο, η τηλεόραση είναι αναμμένη πίσω από όλα τα ιδιωτικά και δημόσια κάγκελα, η διδασκαλία είναι αναμμένη πρόστημα. Από δω, δεξιά, φωτιές στο δρόμο. Από κει, αριστερά, φωταγίες στη σάλα. Από δω, δεξιά, προσέχτε, οι "τρομοκράτες". Από κει, ξεχάστε το, τρώνε πίνουν... και σκοτώνουν. Από δω, δεξιά, κάποιος κατεβάζει αδέξια μια τζαμαρία. Από κει, αριστερά, κάποιος απολαμβάνει επιδέξια την διαφανή του δύναμη. Κοντράστ; Ξερωφάστε - όλα θα πάνε καλά...

Η απόσταση είναι τεράστια, και η άγρια νεολαία δεν την ξέρει. Όχι επειδή είναι άγρια. Κι όχι επειδή παρεμβάλλονται οι δημοφιλείς. Αλλά επειδή είναι τέτοιες που είναι οι τακτικές των αντίστοιχων επιθυμιών, καθώς στοιχειώνουν πριν κατακτήσουν την κριτική τους. Οι blousons noir δεν θέλουν να φτάσουν εκεί, είναι αρκετό το εδώ - δεν θέλουν να εισβάλλει ο θύμος τους σε καμιά δεξίωση. Γιατί θα χρειαστεί καιρός μέχρι τότε - και ο νόμος (άλλη πετυχημένη απαγόρευση) είναι το *ώρα*. Δεν θέλουν να φτάσει η φλόγηση τους αιφά στα πρόσωπα των διευθυντών - θέλουν να ζεστάνουν βασικά μια κοινότητα σκλαβωμένου χρόνου και χρόνου. Δεν κάνουν πόλεμο: παίζουν πόλεμο. Παίζουν με την απόπειρα αυτο-αξιοποίησης τους - τόσο πολύτιμη από τη μια μεριά, τόσο κρατούμενη απ' την άλλη. Υπάρχει μια πνοή ελευθερίας σ' αυτό το παιχνίδι, εν' αλήθεια. Μόνο που είναι φαινομενική, αφηρημένη. Κανείς δεν τρωμάζει. Κανείς δεν την φοβάται. Ούτε καν οι άρχες των δακτύλων της μεγάλης απαγόρευσης; η αστυνομία.

Κι όμως. Αν μερικές δεκάδες ή εκατοντάδες "κουκουλιόφοροι" αποδεικνύονται μέσα στις αβέβαιες γιοστές του καταστροφικού παιχνιδιού τους θριαμβευτικά χροτασμένοι και καθόλου επικίνδυνοι, αυτό δεν τους κάνει άδικους. Όχι, τουλάχιστον, ως προς οτιδήποτε τους καταλογίζουν οι κύριοι, και οι σφουγγακωλάριοί τους. Το να ανακαλύψουν το δίκιο τους ούτε αποκλείεται ούτε διευκολύνεται από τα μπάχαλα: είναι έργο της επαναστατικής συνειδητοποίησης τους. Της συνειδητοποίησης κάθε περάσματος και κάθε αποκλεισμού. Χωρίς αυτή τη συνείδηση δεν είναι αναγκαστικά άδικοι - είναι μόνο αναγκαστικά άστοχοι.

Η αλήθεια αξίζει - και της αξίζουμε - στο μεγαλύτερο βάθος. Αν είναι έτσι, δεκάτος ο χαρακτηρισμός *αλήτες* ή *προβοκάτορες*. Οι κύριοι, όλοι οι κύριοι, μικροί και μεγάλοι, δεν είναι τέτοιοι. Το ξέρουμε. Καθάρματα είναι.

Η εφημερίδα είναι γνωστή: Ελευθεροτυπία. Κάτι σαν το alter ego των "πρώην". Η, ακόμα, εκείνων που φιλοδοξούν να γίνουν τέτοιοι το γρηγορότερο. Παραμένοντας πάντα ευαίσθητοι. Κατά συνέπεια τα ευχάριστα νέα τους αφορούν.

Έγινε λοιπόν έρευνα για το πόσο χρόνο αφιερώνουν οι έλληνες καταναλωτές εφημερίδων στην ανάγνωση τους. Το αποτέλεσμα ήταν καταπληκτικό: μέσος χρόνος ανάγνωσης ελληνικής εφημερίδας τα 3,5 λεπτά! Συμπεριλαμβανομένων και των κυριακάτικων εκδόσεων, που έχουν γίνει σαν μπουλά.

Αυτά ισχύουν για όλες τις εφημερίδες, πλην της Ελευθεροτυπίας, που χαιρέται. Οι δική της αναγνώστες αφιερώνουν κατά μέσο όρο 7 ολόκληρα λεπτά στο διάβασμα - χρόνος που είναι ίδιος με τον ευρωπαϊκό μέσο όρο. Συγχαρητήρια λοιπόν στους ενήμερους πολίτες. Και στους ενημερωτές τους. Μια υπενθύμιση μονάχα: μιας και είναι γνωστό ότι οι εφημερίδες διαβάζονται γενικά στην τουαλέτα, μήπως οι αναγνώστες της Ελευθεροτυπίας είναι κάπως δυσκόλοιο;

Εγκλειστοί στις λεωφόρους των πατριών σου

Πριν από λίγα μόνο χρόνια, τέλη του '93, η πολεμική του αεροπορία δέιαζε καθημερινά δέκα χιλιάδες βόμβες κατευθείαν στα κεφάλια των "υπόπτων". Στην Τύρο και στη Σιδώνα. Πάνω από 300.000 ήταν οι άμαχοι που αναγκάστηκαν να εγκαταλείψουν τα σπίτια τους, χωρίς αυτό να τους σώσει όθους: αρκετοί πέθαναν από τα οδικά εγκαύματα που προκαλούσαν οι βόμβες φωσφόρου. Τετρακόσια χωριά ζούσαν για καιρό στα υπόγεια νοσοκομείων. Στο νότιο Λίβανο αυτό, κάτω από την στρατιωτική μηχανή του κράτους του Ισραήλ. Που όπως κι άλλοι έκτοτε "πολεμούσε τους τρομοκράτες". Που όπως κι άλλοι έκτοτε παραδέχονταν ότι γίνονται και "θήηθ" σε τέτοιες επικειρήσεις.

Τώρα, βοηθούσης και της "ειρήνης", ο έλληνας υπ.εξ. αναβαθμίζει όχι μόνο τις "διπλωματικές" αλλά και τις στρατιωτικές - εμπορικές σχέσεις με τους ισραηλινούς ομοιού του. Οπωσδήποτε έχουν μια τεχνολογία ενδιαφέρουσα σ' αυτά τα είδη οι άνθρωποι. Και εμπειρία επίσης ποθίτημ.

Όχι ότι θα περιμένουμε να ιδρώσει το αυτί κανενός "αντιιμπεριαλιστή" απ' αυτούς της τελευταίας εσοδείας... Αλλά δεν είναι ολόφανερο πως τα χέρια του ελληνοικού κράτους κωνονται όλο και βαθύτερα στο αίμα, χτεσινό, σημερινό και αυριανό, εδώ γύρω;

metro polish

Το αγόρι λιποθυμάει χωρίς να βγάλει κακ. Απλά σωριάζεται, ενώ το χέρι του γλιστράει στο στύλο στήριξης.

Μια κυρία γύρω στα σαράντα, λέει στη συνταξιδιώτισσα της: "Μην πλησιάζεις, δεν ξέρεις τί γίνεται. Πέφτει ο άλλος κάτω, στα ψέμματα, και μόλις πλησιάζεις να δεις τι έπαθε, πηδάει επάνω σου και τσακ!... σου αρπάζει το κολιέ. Σιγά! Δεν μπορείς πια να πιστέψεις κανέναν. Μ' όλα αυτά που ακούγονται. Σιγά!"

Δεν είναι πάνω από είκοσι χρονών, τρεκλίζει. Κυματίζει μέσα στο μαύρο υφασμάτινο ρούχο της με τ' άσπρα λουλούδια σε φόντο ανάμεσα στο ροζ και στο κεραμιδί. Τα μαλλιά της, πολύ μακριά και ξανθά, παίζουν κι αυτά ελεύθερα και στον ουρανό. Τα μάτια της, αντίθετα, είναι προσπλωμένα στη γη, όπως και το πρόσωπό της που δε γυρεύει βοήθεια. Μα τα πόδια της δεν αντέχουν το βάρος εκείνου που απορρυθμίζει το συνθησιμένο έλεγχο του κορμιού της.

Τα παγωμένα βλέμματα σκοτώνουν

(γκράφιτι)

Ο αθλητισμός είναι πόλεμος. Κάπου θα το διάβασαν οι σημερινοί παράγοντες (τί παράγουν τελικά); που είναι και πιο μορφωμένοι από παλιά, και οπλοφορούν. Είτε οι ίδιοι, είτε οι σωματοφύλακές τους. Ωραία. Και που είναι το περίεργο;

Επιτέλους ας νικάει όποιος τραβάει γρηγορότερα. Δεν θα χάσει το αθλητικό ιδεώδες από μια τέτοια επιστροφή στις ρίζες. Μάλλον θα κερδίσει. Λιγότερες αμφισβητήσεις (οι χαμένοι κάτω από το χέρι), λιγότερες και πιο κρίσιμες αναμετρήσεις (όλοι οι αγώνες ντέρμπι), και το κυριότερο; Κάθε αντίπαλο τον νικάει μια φορά. Μπακι και κάτω. Τέρμα σ' αυτά τα βαρετά σήριαλ των "αιώνων αντιπάλων".

Τί ποδόσφαιρο, τί εξάσφαιρο. Θάρρος χρειάζεται.

Ας φέρνουν οι πάσδες τις εικόνες τους σικνότερα. Να μαζεύνονται οι πιστοί εκεί με τις μέρες, να μη μας το ζαλίζουν.

Στο αίθριο του μετρό πηγαυοέρονται, τέτοια ώρα - εφτά με εφτάμισο το πρωί - χιλιάδες. Χιλιάδες άντρες και γυναίκες, παιδιά και ηλικιωμένοι που κοιτούν φευγαλέα χωρίς να θέλουν να δουν, αυτόματα παραμερίζουν μπροστά στην οποια διαταραχή και αμέσως αποβάλλουν, δυο βήματα πιο μπροστά, την ανεπιθύμητη εγγραφή.

Τηλεοπτικές συμπεριφορές που μεταφέρονται αμέσως στο καθημερινό βίωμα. Αν το πρόγραμμα δεν είναι του γούστου σου, λίγο ζάπινγκ και βουρ από κανάλι σε κανάλι. Απανθρωποποίηση της καθημερινής ζωής, άρνηση του της προσωπικότητας, του ενδεχόμενου του άλλου, από τον οποίο, με αυτό τον τρόπο, αφαιρείται η δυνατότητα να "αγγίζει". Είναι εκεί μα δε σε αγγίζει, περνάει ξυστά αλλά μένει απομονωμένος πίσω από μια αδιαπέραστη οθόνη. Απλό αφηρημένο φαινόμενο, όπως κάθε τι που παίρνει μορφή και ύστερα κινείται στην οθόνη της τηλεόρασης.

Ο φόβος σταμάτησε επάνω σου

(σύνθημα)

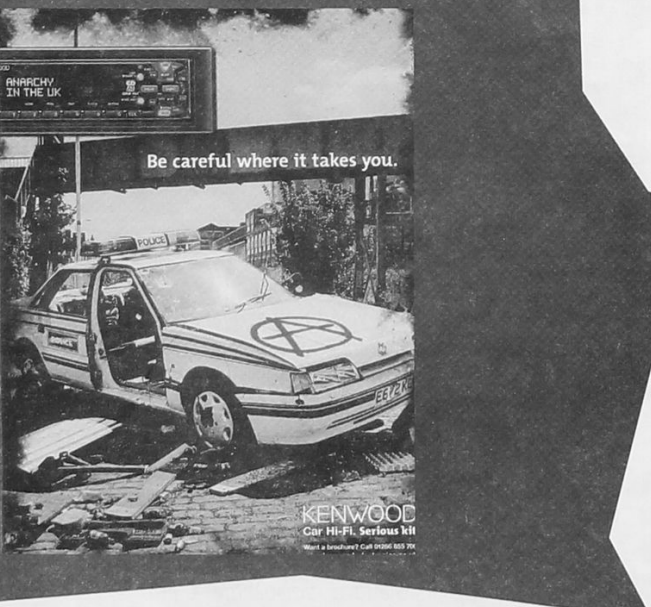
"Βάλ' τα γάντια σου" - λέει η μάνα στην κόρη. Εκεί βγάζει από την τσάντα ένα ζευγάρι χειρουργικά γάντια και τα φοράει. Καθπουκασμένες από την προστασία του latex πίνονται από τις χειρολαβές. Λικνίζονται τώρα και οι δύο μακάρια, μακριά από τους ιούς, και από τους εαυτούς τους.

πήρα μια νύχτα την ομορφιά στα γόνατά μου

ήταν πικρή και τη βλαστήμησα

Αρθούρος Ρεμπώ

Λεπτομέρεια από τη φυλακή των νοημάτων: διαφήμιση στερεοφωνικού αυτοκινητών. Σπασμένο περιπολικό, αλφάδι στο καπό... κάπου αλλού στο καουτσόφονο οι Sex Pistols και το Anarchy in the U.K.... Τέτοια ποιότητα ήχου, ώστε (το μήνημα): πρόδεξ που μπορεί να σε φτάσει....

έρευνα πεδίου

Είμαι 19. Όχι. Είμαι 9. Εκατόν εννιά. Είμαι 69 - κιλά. Είμαι ότι θέλω. Ότι δεν θέλω. Είμαι ό,τι θέλετε. Νέος, γέρος, μεσαίος, μωρό. Όλα μαζί. Ανάλογα... Αντρας, γυναίκα, πράγμα, πράγμα που τρέχει, πράγμα που έσπασε, τί είμαι; Τι βλέπεις εσύ που με ρωτάς; Εσύ που με ρωτάς που "κάνουμε μια έρευνα"; Κάνετε μια έρευνα; Ποιοί; Α, ναι, εσείς. Γιατί κάνετε μια έρευνα; Επειδή... το πανεπιστήμιο; Η μόδα; Η κοινωνιολογία; Η γραμματεία νέας γενιάς; Οι διαφημιστικές; Τα λεφτά της εοκ; Τι θέλετε από μένα; Έχω αξία; Ωραία, παίρνω αξία. Θα απαντήσω. Θα κάνω πως απαντάω. Θα κάνω ό,τι θέλετε. Αρκεί που έχει αξία. Ακούω. (Ακούω τα κενά σας και δεν ακούω τις σκέψεις μου)

Τί με φοβίζει; Τί το θαναμάζω; Σε τί πιστεύω; Έχει κατάλογο; Μπορείτε να με βοηθήσετε; Με βοηθάει να μπορείτε; Με βοηθάει να μην μπορώ; Ένα λεπτό. Να ριζώ μια ματιά;

Μου υπαγορεύεται τη λίστα; Των απαντήσεων; Δείξτε μου τις λέξεις. Να διαλέξω. Αυτό δεν είναι; Όπως στο ραφι του σούπερ μάρκετ. Σαν τη βιτρίνα. Έχουν τιμές οι λέξεις; Έχουν εκπτώσεις; Μπορώ να πάρω δύο; Να τιςβάλω στη σειρά; Αστείο φαίνεται. Σαν στο σχολείο. Ωραία. Σας ευχαριστεί; Μια δουλειά κάνετε. Μια δουλειά είναι να θέλετε. Εγώ δεν θέλω. Αλλά πρέπει. Δεν κάνω αυτή τη δουλειά. Πείτε μου.

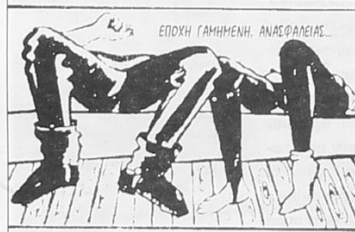
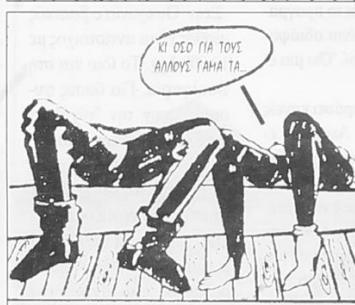
Στρατός; Σχολείο; Πανεπιστήμιο; Εκκλησία; Βουλή των εφήβων; Δικαστήρια; Κρατική τηλεόραση; Αστυνομία; Εφημερίδες; Βουλή; Α, των μεγάλων. Ιδιωτική τηλεόραση; Επιχειρήσεις; Δημόσια διοίκηση; Κυβέρνηση; Συνδικάτα; Κόμματα; Πολιτική; Αυτά; Πολλά είναι - ε; Τί εμπιστεύομαι σ' αυτά; Δηλαδή; Σε ποιόν θάλεγα τα μυστικά μου; Με ποιόν θα πήγαινα για καφέ; Εμπιστοσύνη στους θεσμούς; Τί εννοείται; Ποιός κάνει καλά τη δουλειά του; Ποιός δεν με ενοχλεί; Να θυμηθώ λίγο - εντάξει; Όποιος ανακατεύεται στα πόδια μου με εκνευρίζει περισσότερο - ισχύει αυτό; Δεν ξέρετε; Ούτε κι εγώ ξέρω. Ας πούμε αυτό. Λέει πουθενά να μην το πούμε; Δεν σας πειράζει; Αρκεί να απαντήσω. Ευχαριστώ. (Γεμίζω τα κενά σας και δεν αγριίζω τις έγνοιες μου)

Ποιά είναι η γνώμη μου; Ναι ή όχι; Δεν έχει τώρα μάλτιπλ τσούς; Βοηθάει αν έχει... Μόνο ναι ή όχι; Πιο δύσκολο, έτσι; Σίγουρα είναι έρευνα; Όπως οι εκθέσεις μοιάζει. Ωραία, φαντάζομαι τί περιμένετε. Πείτε μου. Ασέβεια στους γονείς; Αναγκαιότητα λογοκρισίας; Ομοφυλοφιλία; Θανατική καταδίκη; Υπακοή; Μπορώ να το φανταστώ; Αυτά είναι... στάνταρ. Μπορώ να κοιτάξω απέναντι και να σας πω; Μπορώ να μην κοιτάξω πουθενά; Μπορείτε να μου δώσετε κουράγιο; Μπορώ να σας δώσω έναν καθρέφτη; Μπορώ να πω κάτι όπως πρέπει; Μπορώ να κάνω ότι δεν ξέρω; Μπορώ να κάνω πλάκα; Μπορώ να σας αποφύγω; Όχι - συγγνώμη. Θα βγάλω ένα μέσο όρο. Αυτό είναι πιο σωστό. Δεν έχω μεγάλη εμπιστοσύνη στις ερωτήσεις σας. Καλύτερα είναι να προσαρμοζόμαστε. Κι εσείς γι αυτό δεν ρωτάτε; Γιαντό δεν είναι οι έρευνες; (Καταλαβαίνω το ύφος σας και δεν καταλαβαίνω το ενδιαφέρον σας)

Πώς νοιώθω; Για την πατρίδα; Για την οικογένεια; Για τον θεό; Για την δημοκρατία; Για την ενωμένη ενρώπη; Ωωω - όλα αυτά τα έχουμε κάνει. Σίγουρα τα έχουμε κάνει. Χωρίς αυτά δεν πας πουθενά. Θα πάμε κάπου - έτσι δεν είναι; Κάτι θα γίνει... Περνάει η ώρα. Σίγουρα κάτι θα γίνει. Τους έχω στήσει. Αλλά θα τους πω ότι έπεσα πάνω σε έρευνα. Γέλιο. Πειράζει; Όχι δεν πειράζει. Αρκεί να απαντήσω κάτι. Αυτό είναι εύκολο. Σύμφωνα. Μπορεί να μη γίνει και τίποτα. Άλλες φορές... Για τον θεό; Πιστεύω...

Αυτά; Είναι αρκετά; Δεν υπάρχει τίποτ' άλλο; Πήγα καλά; Έτσι νομίζω. Να δω τί είπαν οι άλλοι; Δεν γίνεται; Να σας ρωτήσω κάτι; Όχι, βιαζόσαστε. Σωστά. Εσείς ρωτάτε. Θα ρωτήσω εμένα. Ευχαριστώ. Γεια.

(Αυτό στον αέρα που έρχεται και φεύγει όταν σουρουπώνει; Υπάρχει; Λάθος κάνω - ε; Οι πιο ζηληντοί φίλοι είναι τώρα στο δρόμο. Τέτοιες ώρες. Κι εγώ κάθομαι στα σκαλάκια. Χαζεύω. Κοιτάω το χρόνο σας. Και μυρίζω την μελαγχολία μου)

Το πρόβλημα του γλωσσικού συστήματος βρίσκεται στο επίκεντρο όλων των αγώνων για την κατάλυση ή την συντήρηση της σημερινής αλλοτριώσεως: είναι αδιαχώριστο από το συνολικό πεδίο αυτών των αγώνων. Ζούμε μέσα στο γλωσσικό σύστημα όπως ζούμε μέσα στον μολυσμένο αέρα. Αντίθετα απ' ότι πιστεύουν οι άνθρωποι του πνεύματος, οι λέξεις δεν παίζουν. Δεν κάνουν έρωτα, όπως πίστευε ο Μπρετόν, παρά μόνο στη σφαίρα του ονείρου. Οι λέξεις δουλεύουν για λογαριασμό της κυρίαρχης οργάνωσης της ζωής. Κι όμως δεν έχουν ρομποτοποιηθεί: για μεγάλη ατυχία των θεωρητικών της πληροφορικής, οι λέξεις οι ίδιες δεν πιστεύουν στην επιστήμη της πληροφορικής: υπάρχουν μέσα τους δυνάμεις που μπορούν να εκτρέψουν όλους τους υπολογισμούς. Οι λέξεις συνυπάρχουν με την εξουσία μέσα σε μια σχέση ανάλογη μ' αυτή που οι προλετάριοι (με την κλασσική καθώς και με την σύγχρονη έννοια αυτού του όρου) μπορούν να συνδιαλέγονται με την εξουσία. Παρόλο που χρησιμοποιούνται συνεχώς, κάθε στιγμή, με πλήρες νόημα και με πλήρες μη νόημα, κάποια πλευρά τους μένει εντελώς αμέτοχη.

Η εξουσία δίνει μόνο την ψεύτικη ταυτότητα των λέξεων: τις προμηθεύει με μια άδεια εισόδο, καθορίζει τη θέση τους στην παραγωγή (όπου μερικές εμφανώς κάνουν υπερωρίες) τους δίνει, κατά κάποιον τρόπο, την εντολή πληρωμής τους. Αναγνωρίζουμε τη σοβαρότητα του Humpty Dumpty του Λιούις Κάρολ, ο οποίος πιστεύει ότι όλο το πρόβλημα όσον αφορά την απόφαση σχετικά με τη χρησιμοποίηση - η -

ση των λέξεων είναι "να ξέρουμε ποιός είναι ο αφέντης, αυτό είναι όλο". Κι αυτός, κοινωνικό αφεντικό στο είδος του, βεβαιώνει ότι πληρώνει διπλά όσες χρησιμοποιεί πολύ. Θεωρούμε επίσης το φαινόμενο της ανυποταξίας των λέξεων, την απόδρασή τους, την ανοιχτή αντίστασή τους, που εκδηλώνεται σ' όλη τη σύγχρονη γραφή (απ' τον Μπωντλαίρ μέχρι τους ντανταϊστές και τον Τζόις), σαν το σύμπτωμα της συνολικής επαναστατικής κρίσης μέσα στην κοινωνία.

Κάτω απ' τον έλεγχο της εξουσίας, το γλωσσικό σύστημα προσδιορίζει πάντα κάτι άλλο από το αυθεντικό βίωμα. Εδώ ακριβώς βρίσκεται η δυνατότητα για πλήρη αμφισβήτηση. Η σύγχυση, όσον αφορά την οργάνωση του γλωσσικού συστήματος, είναι τέτοια ώστε η επικοινωνία που επιβάλλεται απ' την εξουσία αποκαλύπτεται σαν απάτη και βλακεία. Με σκοπό να καταστήσει την πληροφορία μοναδική εφικτή μορφή επικοινωνίας του μέλλοντος, το έμβρυο της εξουσίας της κυβερνητικής προσπάθειας, μάταια, να θέσει τη γλώσσα κάτω απ' τον έλεγχο των μηχανών που εξουσιάζει. Αλλά ακόμα και σ' αυτόν τον τομέα εκδηλώνονται αντιστάσεις και σωστά μπορεί κανείς να θεωρήσει την ηλεκτρονική μουσική σαν μια σίγουρα αμφιλεγόμενη και περιορισμένη προσπάθεια για την ανατροπή της σχέσης κυριαρχίας: μιας και εκτρέπει τις μηχανές προς όφελος του γλωσσικού συστήματος. Αλλά η αντίθεση είναι σαφώς γενικότερη και ριζοσπαστικότερη. Καταγγέλει όλη την μονοδιάστατη "επικοινωνία" τόσο στην παλιά τέχνη όσο και στο μοντέρνο πληροφοριομο. επικαλείται μια επικοινωνία που καταστρέφει όλη τη διαχωρισμένη εξουσία. Όπου υπάρχει επικοινωνία δεν υπάρχει κράτος.

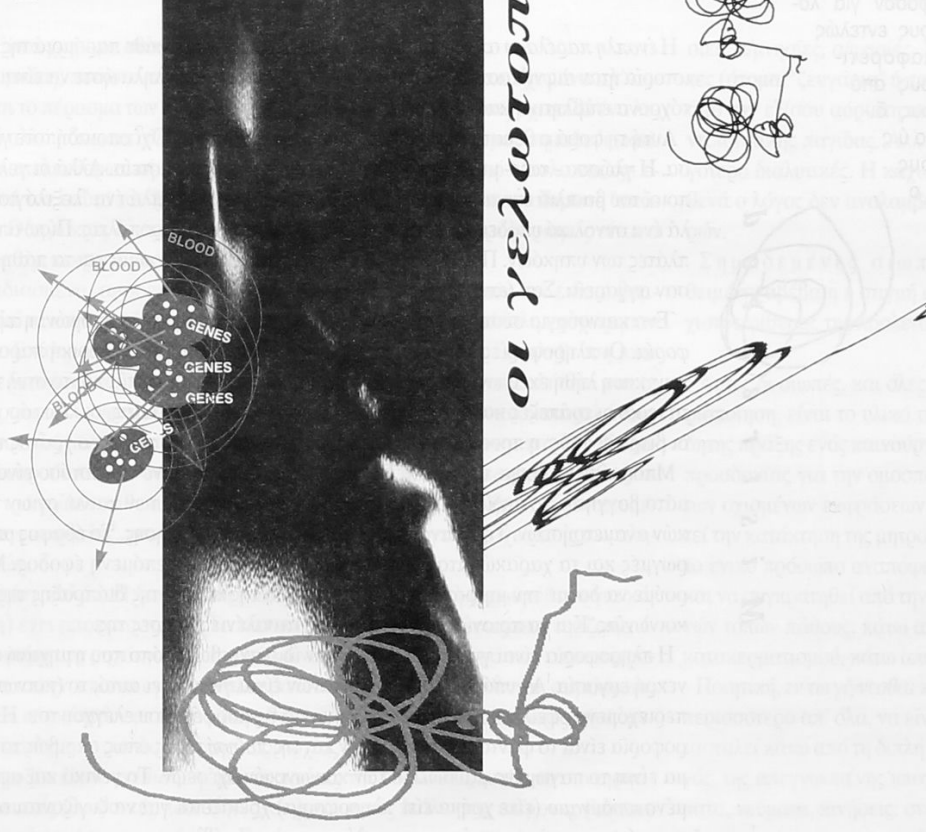
Η εξουσία ζει απ' την κλεπταποδοχή. Δε δημιουργεί τίποτα, επαναφομοιώνει. Αν η εξουσία δημιουργούσε το νόημα των λέξεων, δε θα υπήρχε ποίηση αλλά μόνο χρήσιμη "πληροφορία". Κανείς δεν μπορεί να αντισταθεί μέσα στα πλαίσια του γλωσσικού συστήματος και η άρνηση είναι εξωτερική ως προς αυτό, καθαρά ληστρική. Αλλά τί άλλο είναι η ποίηση αν όχι η επαναστατική στιγμή του γλωσσικού συστήματος, αδιαχώριστη σαν τέτοια απ' τις επαναστατικές στιγμές της ιστορίας και της ιστορίας της προσωπικής ζωής;

Η χειραγώγηση της γλώσσας απ' την εξουσία είναι η ίδια με τη χειραγώγηση της ολότητας. Μόνο το γλωσσικό σύστημα που έχει χάσει κάθε άμεση αναφορά στην ολότητα μπορεί να θεμελιώσει την πληροφορία. Η πληροφορία είναι η ποίηση της εξουσίας (αντι-ποίηση για τη διατήρηση της τάξης), είναι η έμμεση πλαστογράφηση αυτού που είναι. Αντίστροφα, η ποίηση πρέπει να νοείται σαν άμεση επικοινωνία μέσα στα πλαίσια του πραγματικού και σαν πραγματική ανατροπή αυτού του πραγματικού. Είναι το ίδιο το απελευθερωμένο γλωσσικό σύστημα, το γλωσσικό σύστημα που ξανακερδίζει τον πλούτο και, συντρίβοντας τα σύμβολα, ξαναβρίσκει τις λέξεις, τη μουσική, τις κραυγές, τις χειρονομίες, τη ζωγραφική, τα μαθηματικά, τα γεγονότα. Η ποίηση λοιπόν εξαρτάται απ' το επίπεδο του όσο γίνεται μεγαλύτερο γλωσσικό πλούτου όπου, σε μια δεδομένη φάση της κοινωνικοοικονομικής διαμόρφωσης, η ζωή μπορεί να βιωθεί και να αλλαχτεί. Είναι συνεπώς περιττό να διευκρινίσουμε ότι η σχέση αυτής της ποίησης με την υλική της βάση μέσα στην κοινωνία δεν σημαίνει μια μοναδιάστατη υποταγή αλλά μια αλληλεπίδραση.

Μερικές φάσεις της μεξικάνικης, κουβανέζικης και κογκολέζικης επανάστασης δείχνουν ξεκάθαρα ότι η εκ νέου ανακάλυψη της ποίησης μπορεί να συνδέεται με την επανεμφύρεση της επανάστασης. Μεταξύ των επαναστατικών περιόδων κατά τις οποίες ο κόσμος κατορθώνει να προσεγγίσει την ποίηση μέσα απ' τη δράση, μπορούμε να θεωρήσουμε ότι οι κύκλοι της ποιητικής περιπέτειας πα-

Οι γελοιοποιοί του βασιλιά

Οι γελοιοποιοί του βασιλιά

ραμένουν οι μοναδικοί χώροι όπου επικρατεί η ο-λότητα της επανάστασης, σαν μια ανεκπλήρωτη αλλά κοντινή δυνατότητα, σαν τη σκέη μιας πρω-σωπικότητας που απουσιάζει. Επομένως αυτό που εδώ αποκαλείται ποιητική περιπέτεια είναι δύσκο-λο, επικίνδυνο και οπωσδήποτε πάντα αβέβαιο (πράγματι, πρόκειται για το σύνολο των σχεδόν α-νεφικτων συμπεριφορών στη διάρκεια μιας επο-χής). Το μόνο για το οποίο μπορούμε να είμαστε σί-γουροι είναι ότι αυτό που δεν είναι πια η ποιητική περιπέτεια μιας εποχής είναι η ψευδής, αναγνωρι-σμένη και επιτρεπόμενη ποιήσή της. Έτσι, ενώ ο σουρεαλισμός την εποχή της επίθεσής του ενάντια στην καταπιεστική τάξη της κουλτούρας και της κα-θημερινότητας μπορούσε πολύ σωστά να προσ-διορίζει τα όπλα του σαν μια "ποίηση στην ανάγκη χωρίς ποιήματα", σήμερα για εμάς πρόκειται για μια ποίηση αναγκαστικά χωρίς ποιήματα. Και όλα αυτά που λέμε για την ποίηση δεν αφορούν τους καθυστερημένους αντιδραστικούς μιας νεοστι-χουργίας, ακόμη κι αν ευθυγραμμίζεται με τους πιο πρόσφατους του επίσημου μοντερνισμού. Το πρό-γραμμα της πραγματωμένης ποίησης δεν είναι πα-ρά το να δημιουργούμε, ταυτόχρονα και αξεχώρι-στα, τα γεγονότα και το γλωσσικό τους σύστημα.

Όλα τα κλειστά γλωσσικά συστήματα - αυτά των άτυπων ομαδοποιήσεων της νεολογίας - αυτά που οι σύγχρονες πρωτοπορίες, τη στιγμή που προσπα-θούν να ορίσουν την ταυτότητά τους επεξεργάζο-νται για εσωτερική τους χρήση - αυτά που, παλιό-τερα, έχοντας μετατραπεί σε αντικειμενική ποιητι-κή παραγωγή για εξωτερική χρήση, μπόρεσαν να ονομαστούν "trobar clus" (ερμητική γλώσσα) ή "dolce stil nuovo" (γλυκό καινούργιο ύφος) - όλα έ-χουν σαν στόχο και πραγματικό αποτέλεσμα την ά-μεση διαφάνεια μιας ορισμένης επικοινωνίας, της αμοιβαίας αναγνώρισης, της συμ-φωνίας. Οι πα-ρόμοιες όμως προσπάθειες είναι έργο περιορι-σμένων και, για διάφορους λόγους, απομονωμένων ομάδων. Τα γεγονότα που κατόρθωσαν να διοργα-νώσουν, οι γιορτές που κατόρθωσαν να προσφέ-ρουν στον εαυτό τους, έπρεπε να παραμείνουν μέ-σα στα πιο στενά όρια. Ένα απ' τα προβλήματα των επαναστατών έγκειται στην ομοσπονδιοποίηση αυ-τού του είδους των σοβιέτ, των συμβουλίων επι-κοινωνίας, έτσι ώστε τελικά να καθιερωθεί παντού μια άμεση επικοινωνία που δεν θα χρειάζεται πια να καταφεύγει στο δίκτυο επικοινωνίας του αντι-πάλου (δηλαδή στο γλωσσικό σύστημα της εξου-σίας) και που, συνεπώς, θα μπορεί να μεταβάλλει τον κόσμο σύμφωνα με τις επιθυμίες μας.

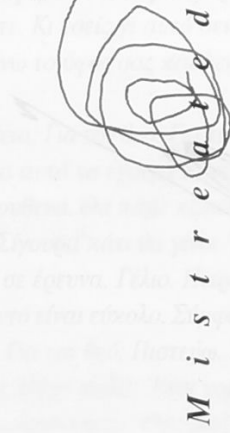
Το πρόβλημα δεν είναι να θέσουμε την ποίηση στην υπηρεσία της επανάστασης αλλά την επανα-σταση στην υπηρεσία της ποίησης. Μόνον έτσι η ε-πανάσταση δεν θα προδώσει τον πραγματικό της σκοπό. Δεν θα ξανακάνουμε το λάθος των σουρε-αλιστών που μπήκαν στην υπηρεσία της όταν στην πραγματικότητα δεν υπήρχε πια. Δεμένους με την α-νάμνηση μιας μερικής επανάστασης που γρήγορα νικήθηκε, ο σουρεαλισμός έγινε σύντομα ένας ρε-φορμισμός του θεάματος, κριτική μιας ορισμένης μορφής του θεάματος που κυριαρχεί, κριτική που έγινε στο εσωτερικό της κυρίαρχης οργάνωσης του (θεάματος). Οι σουρεαλιστές φαίνεται ότι α-γνόησαν το γεγονός πως η εξουσία για να βελτιώ-σει ή να εκσυγχρονίσει την εσωτερική συνοχή του θεάματος επέβαλε τη δική της ανάγνωση, μια α-ποκρυπτογράφηση της οποίας κρατούσε τον κώ-δικα.

Όλες οι επαναστάσεις ξεπήδησαν από την ποίη-ση και πραγματώθηκαν κατ' αρχήν χάρη στη δύνα-μή της. Είναι ένα φαινόμενο που διέφυγε και συνε-χίζει να διαφεύγει απ' τους θεωρητικούς της επα-νάστασης - πράγματι, αυτό δεν μπορεί να το κατα-λάβει κανείς αν μένει ακόμα προσκόλλημένος στην παλιά αντίληψη περί επανάστασης ή ποίησης - αλ-

λά που είναι συνήθως απόλυτα φανερό για τους α-ντεπαναστάτες. Η ποίηση, όταν υπάρχει, τους προ-καλεί φόβο - προσπαθούν με μανία να απαλλαγούν απ' αυτήν με διάφορους εξορκισμούς, ξεκινώντας απ' την καταδική και φτάνοντας στην αναζήτηση καθαρού καλλιτεχνικού ύφους. Η στιγμή της πραγ-ματικής ποίησης, που "έχει όλο το χρόνο μπροστά της", θέλει κάθε φορά να επαναπροσανατολίσει, σύμφωνα με τους δικούς της στόχους, το σύνολο του κόσμου και όλο το μέλλον. Ενόσω διαρκεί, οι διεκδικήσεις της δεν μπορούν να κάνουν κανένα συμβιβασμό. Ξαναφέρει στο προσκήνιο τους α-εξακαθάριστους λογαριασμούς της ιστορίας. Ο Φουριέ και ο Πάντσο Βίγια, ο Λωτρεαμόν και οι α-στούριανοί δυναμιστές (που οι συνεχιστές τους εφευρίσκουν τώρα νέες μορφές απεργίας), οι ναύ-τες της Κροστάνδης και του Κιέλου, καθώς επίσης κι όλοι αυτοί που σ' ολόκληρο τον κόσμο, με ή χω-ρίς εμάς, ετοιμάζονται ν' αγωνιστούν για την μα-κρόχρονη επανάσταση, είναι επίσης οι προάγγελοι της καινούργιας ποίησης.

Γίνεται ολοένα πιο φανερό ότι η ποίηση, σαν κενός τόπος, είναι η αντι-ύλη της καταναλωτικής κοι-νωνίας - γιατί δεν είναι καταναλώσιμη ύλη (σύμ-φωνα με τα σύγχρονα κριτήρια του καταναλωσμού αντικειμένου: αυτό που αντιστοιχεί σε μια παθητι-κή μάζα απομονωμένων καταναλωτών). Όταν "τσι-τάρεται" η ποίηση δεν είναι τίποτα, δεν μπορεί πα-ρά να εκτρέπεται, να τίθεται σε αμφισβήτηση. Η γνώση της παλιάς ποίησης δεν είναι τίποτε άλλο παρά πανεπιστημιακή εξάσκηση που προάγει τις συνολικές λειτουργίες της πανεπιστημιακής σκέ-ψης. Η ιστορία δεν είναι λοιπόν παρά μια φυγή μπροστά στην ποίηση της ιστορίας, αν με τον όρο αυτό δεν εννοούμε τη θεαματική ιστορία των διευ-θυντών αλλά αυτή της καθημερινής ζωής, της εφικτής διεύρυνσης - την ιστορία κάθε α-τομικής ζωής, της πραγμάτωσής της.

Στο σημείο αυτό, δεν πρέπει ν' α-φήσουμε καμιά αμφιβολία σχε-τικά με το ρόλο των "συντη-ρητικών" της παλιάς ποι-ησης, αυτών που επι-τείνουν τη σύγχυση, εφόσον για λό-γους εντελώς διαφορετι-κούς από τους δι-κούς τους τ ο

M i s t r e a t e d

κράτος φροντίζει για την εξαφάνιση του αναλφα-βητισμού. Τα άτομα αυτά αντιπροσωπεύουν μια ι-διαίτερη περίπτωση συντηρητικών όλης της μου-σειακής τέχνης. Είναι τεράστια η ποσότητα της ποι-ησης που συντηρείται σκόπιμα σ' ολόκληρο τον κό-σμο. Αλλά δεν υπάρχουν πουθενά τα μέρη, οι στιγ-μές, οι άνθρωποι που θα μπορούσαν να την ξανα-ζήσουν, να επικοινωνήσουν μαζί της, να τη χρησι-μοποιήσουν. Αποδεχόμαστε, ωστόσο, ότι κάτι τέ-τοιο δεν μπορεί να πραγματοποιηθεί παρά μόνο μέσω της εκτροπής - γιατί η κατανόηση της παλιάς ποίησης άλλαξε χάρη στην απώλεια αλλά και την απόκτηση γνώσεων - και γιατί κάθε στιγμή που η πα-λιά ποίηση μπορεί να αναγνωριστεί, η παρουσία της σε συνδυασμό με ξεχωριστά γεγονότα της προσδίδει ένα εντελώς καινούργιο νόημα. Αλλά, κυρίως, μια κατάσταση όπου η ποίηση είναι εφικτή δε θα μπορούσε να επαναφέρει καμιά ποιητική α-ποτυχία του παρελθόντος (γιατί αυτή η αποτυχία είναι αυτό που μένει, αντεστραμμένο, στην ιστορία της ποίησης σαν επιτυχία και ποιητικό μνημείο). Οδηγεί, φυσιολογικά, προς την επικοινωνία και τις ευκαιρίες κυριαρχίας της δικής της ποίησης.

Οι πληροφοριοστές - όντας αυστηρά σύγχρονοι με την ποιητική αρχαιολογία η οποία αποκαθιστά της συλλογές της παλιάς ποίησης, που οι ειδικοί της επανεγγράφουν σε δι-σκους LP για το κοινό του νέ-ου αναλφαβητισμού ο οποίος επιβάλλε-ται απ' το σύγχρο-νο

Mis treated

Η *ένοπλη παρέλαση* αποδείχθηκε πετυχημένη - γιατί όπως κάθε παρόμοια της στην ιστορία ήταν αφηνδιαστική. Και γιατί φωταγωγήθηκε κατάλληλα ώστε να είναι ταυ-τόχρονα επιβλητική και γοητευτική.

Αυτή τη φορά ο θεματοφύλακας στρατός ήταν η γλώσσα. Όχι οποιαδήποτε γλώσ-σα. Η γλώσσα - των - μηχανών. Άλλοτε θα ακουγόταν σαν αστέιο. Αλλά οι γελωτο-ποιοί του βασιλιά έγιναν καθεστώς. Ο πληροφοριοσμός, όχι απλά ένα "λεξιλόγιο" αλ-λά ένα συνολικό υπόδειγμα επικοινωνίας, κατέκτησε τις μητροπόλεις. Πίσω από τις πλάτες των υπηκόων. Που στο εξής θα διαπραγματεύονται ακόμα και τα πάθη τους σαν αργαρεία. Σαν (επικοινωνιακή) εργασία.

Ένα καινούργιο σύστημα λογο-κρισίας, ελέγχου δηλαδή και χειρισμών: η *πληρο-φορία*. Οι πληροφορίες - η αξία τους και η ανταλλαγή τους - η πληθωρική παρουσία τους και η λήθη εκείνων που δεν ανάγονται σ' αυτές - η ομοιοτυπία και το στυλ τους - τα ιερά, οι τράπεζες και οι αποθήκες τους - τα σώματα ασφαλείας, οι λεωφόροι και οι βιτρίνες τους - η προσφωνότητα και η μεταφυσική τους - ο χώρος, ο χρόνος τους.

Μπορούμε να δούμε τώρα το πεδίο μιας μάχης που δεν έγινε - κι ωστόσο είναι γε-μάτο βογγητά. Το πεδίο που είναι αμετάκλητα ο οριζοντας των καινούργιων ταξι-κών αναμετρήσεων. Της καινούργιας προλεταριακής εκδίκασης. Το έδαφος απ' τις ρωγμές και τα χαρακώματα του οποίου θα επιχειρηθεί η επόμενη έφοδος. Μπο-ρούμε να δούμε την μητρόπολη σαν κρατήγιο της λέξης - της διάπραξης της επι-κοινωνίας. Και να πρινίσουμε τις αόρατες αταλάνιες μάρες της.

Η πληροφορία είναι γνώση *νεκρή*. Με τον ίδιο ακριβώς τρόπο που η μηχανή είναι νεκρή εργασία. Αν υπάρχει γλώσσα μηχανών είναι για να πει αυτό: το (κοινωνικό) περιεχόμενο οφείλει να υπερχαθορίζεται από τις μορφές - του ελέγχου του. Η πλη-ροφορία είναι το φάντασμα των λέξεων και της *ποίησης* τους όπως ακριβώς το χηί-μα είναι το παγωμένο μανσολείο των κοινωνικών σχέσεων. Το γενικό και αφηρη-μένο *ισοδύναμο* (είτε χηίμα είτε πληροφορία) χρειάζεται για να ζυγίζονται οι ιδι-αιτερότητες, οι αυτονομίες, οι ποικιλίες και τα απρόβλεπτα του πραγματικού κό-

θέαμα - ανέλαβαν να καταπολεμήσουν όλες τις "πε-ριπτολογίες" της ελευθερίας ώστε να διαβιβάζουν απλά και μόνο εντολές. Οι μελετητές του αυτομα-τισμού στοχεύουν σαφώς σε μια αυτόματη θεωρη-τική σκέψη που θα επιτευχθεί χάρη στον καθορι-σμό και τον περιορισμό των μεταβλητών τόσο στη ζωή όσο και στο γλωσσικό σύστημα. Αλλά τα πράγ-ματα δεν είναι τόσο εύκολα γι' αυτούς!! Οι μετα-φραστικές μηχανές, λόγω χάρη, που άρχισαν να εξασφαλίζουν την σε πλανητική κλίμακα ομοιο-μορφοποίηση της πληροφορίας καθώς και την πλη-ροφορική αναθεώρηση της παλιάς κουλτούρας, εί-ναι υποταγμένες στα δικά τους προκατασκευα-σμένα προγράμματα τα οποία οφείλουν να απο-φεύγουν κάθε καινούργια εκδοχή μιας λέξης κα-θώς και τη διαλεκτική συνύπαρξη διαφορετικών εν-νοιών που αντιπροσώπευε η λέξη στο παρελθόν. Η ζωή του γλωσσικού συστήματος - που συνδέεται με κάθε πρό-οδο όσον

αφορά τη θεωρητική ικανότητα αντίληψης: "Οι ιδε-ες βελτιώνονται. Οι έννοιες των λέξεων συμμετέ-χουν σ' αυτή τη τη διαδικασία" - μπορεί συνεπώς να καταδιώκεται από το μηχανικό πεδίο της επίση-μης πληροφορίας ενώ ταυτόχρονα η ελεύθερη σκέψη μπορεί να οργανώνεται μέσα σε μια παρα-νομία που οι τεχνικές μέθοδοι της πληροφορικής αστυνομίας δεν θα μπορούν να ελέγξουν. Η ανα-ζήτηση αδιαφιλονίκητων συμβόλων και στιγμιαίας δυαδικής ταξινόμησης βαδίζει με τόση σαφήνεια προς την κατεύθυνση της υπάρχουσας εξουσίας ώστε προέρχεται από την ίδια κριτική. Ακόμα και στις παραληρηματικές διατυπώσεις τους, οι πλη-ροφοριοστές στοχαστές συμπεριφέρονται σαν οι μεγάλοι πρόδρομοι μελλοντικών διπλωμάτων για ευρεσιτεχνίες που αυτοί διάλεξαν και είναι ακριβώς αυτές οι ευρεσιτεχνίες που διαμορφώνουν τις κυ-

Mistreated

σμου. Είναι χρήσιμο στους ιδιοκτήτες του - και μόνο.

Λέξη, γνώση, ποίηση: ποιός θυμάται πως κάθε τι απ' αυτά (και όχι μόνο απ' αυ-τά) είναι το πέρασμα των δημιουργικών αρνήσεων; Επιβάλλοντας όχι απλά ένα λε-ξιλόγιο αλλά πάνω απ' όλα ένα *σ υ ν τ α κ τ ι κ ό* ο πληροφοριοσμός σημαδεύει και-ρίαν την απελευθερωτική πράξη του όχι. Γιατί το πληροφοριακό δίπολο ναι/όχι ε-γχαθιστά τον εαυτό του ξανά, και ξανά, και ξανά ύστερα από οποιαδήποτε "απά-ντηση". Οδηγώντας σε προγραμματισμένες διαδρομές. Ο πληροφοριοσμός είναι ο κώδικας της νεκροφώρας κυκλοφορίας.

Αφηνδιασμένα, απροετοίμαστα, συντριμμένα κάτω απ' αυτόν τον ειδικό βομ-βαρδισμό τα κοινωνικά υποκείμενα της χειραφέτησης στη μητρόπολη υποχώρησαν άτακτα. Επίσημα κατακτήθηκαν. Όπου η δημόσια επιτήρηση / επαλήθευση μπο-ρεί να ερευνηθεί, τα υποκείμενα στη μητρόπολη συμπεριφέρονται αλήθεια σαν οι ειλωπτες του επικοινωνιακού hardware. Δουλεύουν και δουλεύονται, καταναλώνουν και καταναλώνονται, μετακινούνται και κλπίνονται, κοιτάζονται και δεν βλέπο-νται, φλυαρούν και δεν συν'εννοούνται, δολοφονούν και αυτοκτονούν με κάθε δια-θέσιμο τρόπο. Με κάθε αδιάφορο τρόπο: η αδιαφορία είναι η ηχώ της γεννευμέ-νης γραφειοκρατίας, που με τη σειρά της είναι η θέσμιση της διαχείρισης των πλη-ροφοριών.

Όλα πάνε καλά... Η διανοητική και συναισθηματική τάξη (προϋπόθεση για κά-θε άλλη) έχει αποκατασταθεί. Το *κοινωνικώς γίνεσθαι*, η περιπέτεια της ζωής, έ-χει αποκτήσει τη ρηχότητα ιδιωτικής μπανιέρας. Και στον αφρό των εικοσιτετρα-ώρων τα απεγνωσμένα εγώ επαναλαμβάνουν και επαναλαμβάνονται, συγγλίνουν, έλκονται, υποκίπνουν σε κάθε είδους θανάσιμη σειρήνα. Ναυάγια χωρίς σήμα κιν-δύνου: επίσημα το συντακτικό της κυριαρχίας δυναστεύει...

Η ασφυξία είναι ανεπίσημη. Και οι πρώτες της εκφάνσεις απόλυτα συντηρητι-κές. Κλειστές γλωσσικές κοινότητες, σχεταριστικές διάλεκτοι, επίμονες (κάποτε κατατονικές) ανεκφραστικότητα. Συνένοχες αυτοκαταστροφές, συνένοχες α/νοη-

ρίαρχες δυνάμεις της κοινωνίας: την ενίσχυση του κράτους της κυβερνητικής. Όλοι αυτοί είναι άτομα τυφλά αφοσιωμένα σ' όλους τους ηγεμόνες της τε-χνολογικής φεουδαρχίας που σήμερα εδραιώνεται. Στο γελίοιο παιχνίδι τους δεν υπάρχει χώρος για α-θωότητα. Είναι οι γελωτοποιοί του βασιλιά.

Η εκλογή μεταξύ πληροφοριοσμού και ποίησης δεν αφορά πια την ποίηση του παρελθόντος - όπως ακριβώς καμιά παραλλαγή αυτού που κατέληξε να είναι το κλασσικό επαναστατικό κίνημα δεν μπο-ρεί πια, πουθενά, να θεωρηθεί σαν πραγματική ε-ναλλαγή ως προς την κυρίαρχη οργάνωση της ζω-ής. Με τα ίδια ακριβώς κριτήρια καταγγέλλουμε την ολοκληρωτική εξαφάνιση της ποίησης με τις παλιές της μορφές, με τις οποίες μπόρεσε να αναπαρ-χθεί και να καταναλωθεί, και αναγγέλλουμε την επι-στροφή της με απρόσμενες και λειτουργικές μορ-φές. Στην εποχή μας δεν πρόκειται πια να γρά-ψουμε ποιητικά συνθήματα, αλλά να τα βάλουμε σε πράξη.

(Το κείμενο αυ-τό δημοσιεύτηκε τον Ιανουάριο του '63 στην επεξεύρωση της I.S. (no 8) - με-ταφράστηκε στα ελληνικά από τον Α.Γ. και κυκλοφόρησε την άνοιξη του '81 από το περιοδικό "το κέντρο" που κλάει στο σκοτάδι

Mistreated a t e d

Αν ο ελληνικός λαϊκός αντιαμερικανισμός μετριέται με τον αριθμό των διαδηλώτων του, τότε είναι χοντρή φάρασα. Αποδείχτηκε ίσως με το ένα πέμπτο του ελληνικού λαϊκού αντιτουρκισμού (επί σύλληψης Οτσαλάν), ο οποίος μετά έγινε ελληνοτουρκική φιλία. Πάλι λαϊκή. Μήπως ένας καταστροφικός σεισμός στο Λ.Α. θα ξηπνήσει τον κοιμισμένο φιλοαμερικανισμό στους Έλληνες; Μπασα! Πίσω από τις virtual αντιστάσεις και τις ανιαρές πορείες υπάρχουν γήινοι και σοβαροί υπολογισμοί. Με ιστορία και συμφέροντα.

και στη Σερβία; Μα οι Ιρακινοί είχαν πολλαπλάσιους νεκρούς - τότε... Άρα; Ποιά ανθόκημη ηθική κατακραυγή; Ποιά απόρριψη και ποιος εξορκισμός των αμερικάνων την εποχή που αν έχει μείνει κάτι το οποίο δεν έχει αντιγράψει ο μέσος Έλληνας από τον μέσο γιάννη είναι η σημαία; Μήπως λοιπόν σ' αυτήν την κατακτημένη ομοιότητα (που σημαίνει για τους Έλληνες ένα "επίπεδο ζωής" αλλά και μεθόδους εκμετάλλευσης αξιοσημείωτα "αναπτυνόμενες") σφείλεται κάτι ανωλόγητο από τον αντιαμερικανισμό του 2000; Στην καπιταλιστική κρίση, σε πρώτη τουλάχιστον φάση, τα ομώνυμα απωθούνται....

Υπάρχουν λοιπόν και άλλοι αντιαμερικάνοι στη γιορσόραση, με εξίσου σοβαρό κρατικά, εθνικά ή κλαδικά συμφέροντα. Το πολιτικό προσωπικό της γαλλίας είναι π.χ. - κατά καιρούς - στα μακαίρια με την ουσία, παρότι θιώνει ένα ψυκόγραμμα: πρέπει επίσης να κρατάει μακαίρι στο στόμα απέναντι στο γενοκίνο 4ο ράικ. Ακόμα και αυτή η τόσο συρρικνωμένη βρετανική υπεροψία δεν είναι απαραίτητα δοσμένη ψυχή τε και σώματι στις ηπα: αναρωτιέται (όπως εζέλλου το έκανε και στις παραμονές του δεύτερου παγκοσμίου πολέμου) μήπως πρέπει να γίνει λιγότερο νησιώτικος ξεπεσμός και περισσότερο

Ο γερμανός πρωθυπουργός Σρέντερ ήρθε τελικά στην Αθήνα στις αρχές του οκτώβρη. Ήρθε, τα είπαμε, τα άκουσε, και απήλθε "φυσιολογικά". Νωρίτερα, την τελευταία εβδομάδα του Σεπτεμβρίου, είχε κάνει περιοδεία σε Αλβανία και Βουλγαρία - στην Τουρκία είχε δεν ερεθίστηκε. Ούτε καν οι πάγινοι θεματοφύλακες των εθνικών συμφερόντων. Τι να υποθέσει κανείς; Τι άλλο απ' αυτό: αν τα σκυλιά δεν γαυγίσουν, τότε πρόκειται για φίλο. Το γερμανικό μπερίουμ δεν βλάπτει τα ελληνικά όνειρα.

Όλα αυτά είναι οπωσδήποτε δευτερεύοντα για την ελληνική "λαϊκή κατακραυγή" κατά των αμερικάνων. Δευτερεύον επίσης είναι πως ούτε η ελ. κυβέρνηση πολυτίθελε τον υψηλό επισκόπητ' κι ότι επειδή ξεκυλίσει α-κόμη περιοδεία σε Αλβανία και Βουλγαρία - υποπεύονται πως η αριστερά είναι σε πλήρη συνεννόηση με το επίσημο κράτος, όπως εζέλλου συνέβαινε πάντα, αναλαμβάνοντας να καταθέσει τους "όρους λαϊκού κινήματος" στην εθνικά συμφέρουσα εξωτερική πολιτική της. Μια πολιτική που είναι πράγματι στην κόψη του ξυραφιού: το αγαίο και το κυπριακό δεν είναι πλέον μόνο ελληνοτουρκικές διαφορές. Αλλά και ευρωαμερικάνικες. Αυτό το μέρος του κόσμου δεν είναι παίξε γέλασε....

Εξωτερική πολιτική στην κόψη του ξυραφιού - και λαϊκός αντιαμερικανισμός μπλοκαρισμένος και μεταχολικός. Και ολιγον "αριστερός" από πολιτική άποψη, και αρκετά "δεξιός" σαν ριζοχόμενο. Όλα στο να μην αλλά, στο περίπου.... Στο χάνομαι και ψάχνομαι....

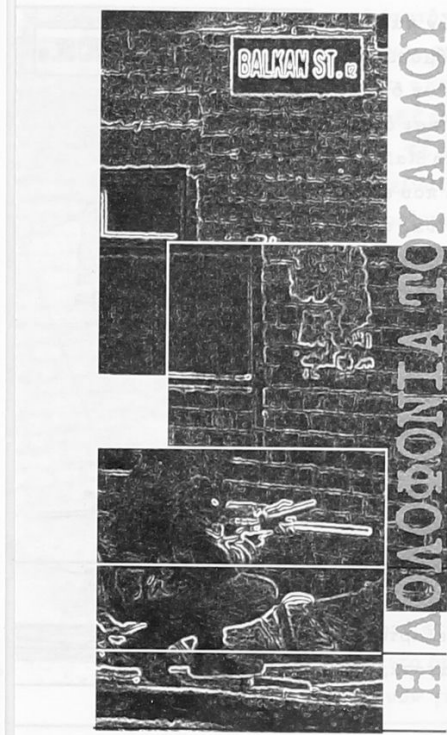

Κανένας δεν θα κατηγορούσε π.χ. την κνε πως δεν κάνει ό,τι μπορεί για να πετύχει μ' ένα σμπάρο δυό τρυγόνια. Σβήσε - γράψε (παλιά τέχνη αυτό) από το μυθικό πολυτεχνείο του '73 τί έμεινε "επικαιρο" για το '99; Μια γαλανόλευκη. Και δυό συνθήματα - το ένα στην καθαρεύουσα. Αντιαμερικάνικη εθνική ενότητα λοιπόν. Και από του χρόνου ας καταθέτει και κάνας Πλεύρης στεφάνι στις 17....

Όσο για το άλλο το τρυγόνη, στην απέναντι μεριά του ιδεολογικού φάσματος καθόταν, στον ήλιο και λιαζόταν. Μεγάλη ιστορία όμως....

Και να σκεφτεί κανείς πως όλος αυτός ο "χοντρός τσαμπουκάς" ενάντια στους αμερικάνους και το νατο, είναι ένα παιδικό αστέιο μπροστά στην κίνηση που έκανε κάποτε ένας αστός (και μάλιστα καρδεξιός) πολιτικός για το "εθνικό συμφέρον"... Αν δεν μας δεινόσκησε το "έξω από το Καραμανλής που έβγαλε την Ελλάδα από το Νατο το '75. Και την έβαλε πανηγυρικά στην εκο... Ούτε για πλάκα δεν ακούστηκε το "έξω από το Νατο" τελευταία. Χωρίς να το ξέρουν οι Έλληνες είναι ρεαλιστές.

Είναι αλήθεια παράξενος καιρός για να μην βλέπεις πέρα από τη μύτη σου. Και το μέρος εδώ έχει περιέργη ιστορία. (Στο τέλος ο "εθνάρχης Καραμανλής" θα βοσκολαϊκάζει σε πολλών τις αρίσες....)

30 μέρος
30 μέρος
30 μέρος - Ulf Poschardt : DJ CULTURE

30 μέρος
30 μέρος
30 μέρος - Ulf Poschardt : DJ CULTURE

Από βιογραφική άποψη προέρχομαι από μια εξέγερση, από μια βλαίη και αγχώδη απευθείας άρνηση να αποδεχθώ αυτό που συμβαίνει στο σκηνικό που στην άκρη του βρίσκεται ο εαυτός μου, ως ένα αποτέλεσμα δηλαδή ενός συνδυασμού ατυχημάτων της Ιστορίας. Είχα αυτή την περιέργη "τύχη": μια δυο ριζιές στα ζάρια, ένα σημείο συνάντησης ανάμεσα σε δυο τροχιές στο χώρο της διασποράς: και στο τέλος αυτών των πορειών αποπομπής και διασποράς που σημαδεύουν όλο τον τρόπο λειτουργίας της ιστορίας του δυτικού κόσμου μέσα από εκτοπίσεις των κάθε λογής "εβραίων", αρχίζω την πτώση μου. - Γεννιέμαι στο μέσον ενός σκηνικού που αποτελεί το τέλειο παράδειγμα, το ξεγυμνωμένο υπόδειγμα, την ωμή ιδέα αυτής ακριβώς της διαδικασίας: έμαθα να διαβάζω, να γράφω, να ουρλιάζω και να ξερνάω στην Αλγερία. Σήμερα ξέρω από την εμπειρία μου πως δεν μπορεί κανείς εύκολα να φανταστεί τί ήταν τότε να είσαι γαλλίδα γεννημένη στην Αλγερία: πρέπει να το έχεις ζήσει, να έχεις την εμπειρία του για να καταλάβεις. Να έχεις δει

τους "γάλλους" στο απόγειο της ιμπεριαλιστικής τους τυφλότητας, τον τρόπο που συμπεριφέρονταν σε μια χώρα που κατοικείτο από ανθρώπους και που αντιμετώπιζονταν σαν νά 'ταν ένα τίποτα, γεννημένοι σκλάβοι. Έμαθα τα πάντα απ' αυτή την πρώτη εικόνα: είδα πως ο κόσμος των λευκών (γάλλων), των ανώτερων, που κατείχαν τον πλούτο και ήταν πολιτισμένοι, θεμελιώνει την εξουσία του στην καταπίεση χιλιάδων ανθρώπων που ξαφνικά είχαν γίνει "άβρατοι", που ήταν οι προλετάριοι, ξένοι εργάτες, μειονότητες που δεν έχουν το σωστό "χρώμα". Γυναίκες. Ως ανθρώπινα όντα άβρατοι και άβρατες. Και φυσικά να αντιμετωπίζονται σαν εργαλεία- ήταν οι βρώμικοι και οι βρώμικες, οι βλάκες, οι τεμπέληδες και οι τεμπέλες και τα λοιπά, χάρη σε μια εκμηδενιστι-

ήταν δύσκολο να καλέσουν συγκροτήματα ή τραγουδιστές να παιξουν στη Γαλλία: αντίθετα η εισαγωγή δίσκων από τις ΗΠΑ ήταν πολύ ευκολότερη και φτηνότερη για την Ευρώπη. Στο τέλος της δεκαετίας του '50 υπήρχαν ντισκοτέκ παντού στη Γαλλία, και ήταν ευπρόσδεκτες σε όλη την Ευρώπη, εφόσον το να πληρώνει κάποιος επιχειρηματίας διασκέδασης έναν dj ήταν πολύ φτηνότερο από το να πληρώνει ένα συγκρότημα.

Οι ντισκοτέκ πέρασαν στην άλλη όχθη του ατλαντικού, στη Ν. Υόρκη, από τις αρχές της δεκαετίας του '60: αλλά στην αρχή σαν διασκέδαση της υψηλής αμερικάνικης κοινωνίας. Ο Henry Ford, οι δούκες του Bedford και του Windsor ή η Ava Gardner ήταν ανάμεσα στους τακτικούς θαμώνες της πρώτης νεοϋορκέζικης ντισκοτέκ, με το γαλλικό όνομα "Le Club" - φόρος τιμής στην καταγωγή του είδους. Η πρώτη μόδα που θα διαπερνούσε τις ντισκοτέκ μαζικοποιώντας τις ήταν το twist. Με αυτόν τον τίτλο, το 1959, ο Hank Ballard και οι Midnighters είχαν γράψει ένα B side τραγούδι στην R&B επιτυχία τους "Teardrops on your letter" - αλλά είχε περάσει μάλλον απαρατήρητο. Δεκαπέντε μήνες μετά, με μια δισκευή του Chubby Checker, το twist θα γινόταν μαζική επιτυχία. Θιράμβος που δεν ήρθε επειδή ανανεώθηκε το κομμάτι, αλλά επειδή άλλαξε η στρατηγική της προώθησής του. Εξ' αιτίας των δύσκολων χορευτικών απαιτήσεων του κομματιού η εταιρεία του Checker αποφάσισε να το διαφημίσει συνολικά, σαν ένα στυλιστικό σύνολο μουσικής, χορού και ντυσίματος. Μέσω της τηλεόρασης και σχεδίων στις εφημερίδες ο Chubby Checker δίδαξε όλη την αμερική πως χορεύεται το twist - και σε λίγο ο πυρετός του twist έκαψε παντού, κάνοντας τους δημιουργούς του πάμπλουτους. Το twist, όπως εζέλλου το hula - hoop, θα ήταν κανονικά μιας τρίτης κατηγορίας μόδα, με διάρκεια ζωής το πολύ ένα εξάμηνο. Αλλά έγινε "hype" εξ' αιτίας μιας σύμπτωσης διάφορων κοινωνικών παραγόντων. "Hype" είναι μια συντομογραφία του "hypodermic", και αναφέρεται στην συνδυασμένη υπερπροσπάθεια να προωθηθεί κάτι, ένα τραγούδι, ένας μουσικός, ένας καλλιτέχνης, φτάνοντας στα όρια των "υ-

αποδιάρθρωση

πληροφοριών

Το 1991 λοιπόν, οι Έλληνες αριστεροί είχαν αλλιώσει σπουδαίο τραγανά - όπως θα τόλγε και ένας από αυτούς. Άλλοι μεν απονεχοποιούσαν τη σεξουαλική τους πείνα (μέσω life style) και άλλοι τα εξουσιαστικά τους κόμπλεξ (μέσω οικονομικών, συγκυβερνήσεων, κλπ) - οι πιο πολλοί και τα δύο μαζί, επι χιμήσας. Τότε ο αντιιμπεριαλισμός ήταν εκτός μόδας. Το έμαθε και ο αμερικάνος πρόεδρος Μπους και ήρθε για βόλτα.... ήταν μετά την νίκη του στον περσικό κόλπο, λίγο πριν ανοίξουν επίσημα οι νέες ευκαιρίες στα βαλκάνια.

Η τελευταία αντιαμερικάνικη έκρηξη του Χριστόδουλου (που θεωρείται πολύ περισσότερο δημοφιλής από την ελληνική αριστερά) ήταν στις 27 Σεπτεμβρίου. Ύστερα το πεδίο αφέθηκε ελεύθερο σ' αυτήν την αριστερά - που στο κάτω κάτω είναι στις πιο εθνικόφρονες φόρμες της εδώ και πολλές δεκαετίες. Εκείνες πάντως τις ημέρες του Σεπτεμβρίου ένας άλλος ηγεμόνας ήταν στην περιοχή: ο γερμανός καγκελλάριος Σρέντερ. Κάπου μεταξύ Τυράνων και Σόφιας.

Οι σχέσεις ε.ε. - ηπα δεν είναι στα καλύτερά τους: κιαν μπορεί να προβλεφθεί κάτι είναι ότι θα χειροτερέψουν. Οι λόγοι ευκολονόητοι. Παρ' ότι η ε.ε. δεν είναι "ένα πράγμα" (ενιαίο όπως οι ηπα), παρότι επίσης "εσωτερικά" στην ε.ε. οι αντιθέσεις συμφερόντων συχνά είναι έντονες, υπάρχει ένας πειστικός μέσος όρος απαιτήσεων για "ευρωπαϊκή χειραφέτηση" από την στρατιωτικοπολιτική ηγεμονία των ηπα. Μπορεί να υπάρχουν ελιγμοί γύρω από το πως αυτή η ηγεμονία θα "χρησιμοποιηθεί" στον εσωτερικό ευρωπαϊκό ανταγωνισμό υπέρ του ενός ή του άλλου.... Αλλά έχει αρχίσει να ξεκαθαρίζει πως οι ηπα χρησιμοποιούν αυτές τις έριδες για να προωθηθούν "αυτοπροσώπως". Πάνω σε ένα φιλόδοξο σχέδιο: να περιορίσουν τις οποιοσδήποτε ευρωπαϊκές "επιρροές" στον Καύκασο, στη ζώνη Εύξεινος - Αιγαίο, και στη Μέση Ανατολή. Το σχέδιο δουλεύεται ήδη στα Βαλκάνια, πάνω αλλά και πίσω απ' τη σκηνή.

Πέρασαν χρόνια από τότε, πολλά άλλαξαν, μερικά όμως όχι. Όπως για παράδειγμα: το ότι σ' αυτήν την περιοχή του κόσμου μερικοί κρατικοί άρκοτες κάνουν εξωτερική πολιτική με όρους "λαϊκού κινήματος". Είναι ένα "αριστερό" κόλπο αυτό, που άποψ και τόμαθες μικρός το κράτος και όταν γίνεις κρατικό στέλεχος. Βολεύει συχνά και στην "εσωτερική" πολιτική: λες, ας πούμε, "το κόμμα του κρηματοπληρίου" και γεμίζει το μυαλό σου με κόδες που είναι ελδς.

Πώς ξανάγινε όμως επίκαιρο αυτό που είχε ξεπεράσει πριν μερικά χρόνια, ο αντιαμερικανισμός; Φταίνε οι νατοϊκοί βομβαρδισμοί στο Κόσοβο

πειρωτικό εξάρτημα της γερμανοκαθοδηγούμενης ευρώπης. Όλα αυτά είναι ρευστά - τόσο ρευστά όσο ακριβώς συμβαίνει πριν το τυπικό ζέποςμα της πολυμένης αναμέτρησης. Στο μεσοδιάστημα των λογαριασμών "όλοι ψάχνονται με όλους", "όλοι κάνουν συμφωνίες με όλους" αλλά τις παραβιάζουν κιόλας, όλοι ζυγίζουν τα συμφέροντά τους προσπαθώντας να προβλέψουν που θα βρεθούν οι καλύτερες ευκαιρίες. Τελικά είναι η εκκίνηση των πλέον "ώριμων" λεγεώνων που παρσούρει και τις υπόλοιπες στις τελικές τους επιδόσεις. Έτσι ο αντιαμερικανισμός είναι ένα από τα φαντάσματα που πλησιούνται πάνω από την Ευρώπη.

Ακόμα και πριν την ιστορική τομή του '89 - '91 η πλέον έξυπνη εθνικιστική πολιτική για την Ελλάδα ήταν μια ιδιαίτερη Osi Politik, με συγκεκριμένες δόσεις αντιαμερικανικών ελιγμών. Το διακριτικό φέρετο του Καραμανλή με τον Ζίγκοφ (πρόεδρο του προεχωρημένου βουλγαρικού φυλάκιου της τότε ε.σ.σ.δ.), φέρετο που έγινε επίσημο αίσθημα από τον Παπανδρέου, όπως και οι ιδιαίτερες οικονομικές "σχέσεις" της παραδοσιακής εθνικής αστικής τάξης (Βαρθολομιάδηδες) με το ρουμάνικο καθεστώς είχαν επίσης τις αναλογίες τους στο εσωτερικό πολιτικοϊδεολογικό πεδίο - στις "μάζες" της αριστεράς. Αν η ελληνική Osi Politik επέτρεπε στο κράτος να χειρίζεται επιδέξια τα "εθνικά συμφέροντα", το σταλινικό κκε φρόντιζε να ανταποδίδει υπηρετώντας με σκληρία αφοσίωση τον ελληνικό ασταμό, ελέγχοντας τον εσωτερικό ταξικό εχθρό. Όσο για το "ευρωκομμουνιστικό" κκε εσωτερικό, αξιοποιώντας τις γενναίες χορηγίες του Τσαουσέσκου, φρόντιζε να κάνει τα "δεξιά" του λάθη της πιο κατάλληλες στιγμές.

Με δυο λόγια η ελληνική αριστερά, εδώ και σχεδόν τρεις δεκαετίες, από και στις κορυφώσεις του οριζαντιλού αντιιμπεριαλισμού της δεν πρόδωσε ποτέ ούτε την πατρίδα της, ούτε τα εθνικά συμφέροντα, ούτε εκείνους που τα διενθάλωναν. Γιατί θα το έκανε λοιπόν στις μέρες μας, που τα πράγματα είναι πιο δύσκολα;

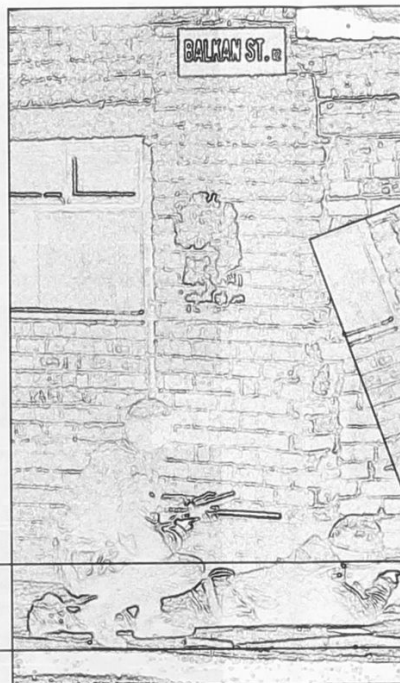
κή μαγική κίνηση της διαλεκτικής. **Είδα αυτές τις μεγάλες, ευγενείς, "αναπτυγμένες" χώρες να επιβάλλονται, αποβάλλοντας ό,τι ήταν "άλλο": αποκλειοντάς το χωρίς όμως να το καταργούν· υποδουλώνοντάς το. Είναι μια κίνηση που αποτελεί κοινό τόπο στην Ιστορία: πρέπει να υπάρχουν δύο ράτσες- οι κύριοι και οι δούλοι.**

Γνωρίζουμε την ειρωνία που υπονοείται στη διαλεκτική του κυρίου και του σκλάβου: **το σώμα του Άλλου δεν πρέπει να εξαφανιστεί, αλλά πρέπει η δύναμή του να χαλιναγωγηθεί** και να επιστρέψει στον κύριο. Και το πρέπον και το απρεπές, πρέπει να υπάρχουν παράλληλα: ο καθαρός, και άρα και ο βρώμικος· ο πλούσιος και άρα και ο φτωχός κλπ.

Έτσι λοιπόν νά 'μαι τεσσάρων χρονών και το πρώτο πράγμα που βλέπω στους δρόμους είναι ότι ο κόσμος είναι μοιρασμένος σε δύο μισά, οργανωμένος σε μια ιεραρχία και ότι διατηρεί την κατανομή του μέσα από τη βία. **Βλέπω πως υπάρχουν αυτοί που είναι ζητιάνοι, που πεθαίνουν από την πείνα, τη μιζέρια και την απόγνωση, και πως υπάρχουν και άλλοι που πεθαίνουν απ' τον πλούτο και την περηφάνια τους, που τρώνε μέχρι σκασμού, που συντρίβουν και ταπεινώνουν. Που σκοτώνουν.** Και που κάνουνε τη βόλτα τους σε μια χώρα που έχουν κλέψει και να μην έχουν μάτια και ψυχή. Αποφεύγοντας να βλέπουν ότι οι άλλοι είναι ζωντανοί.

Ήδη πια ξέρω το "ρεαλισμό" πάνω στον οποίο στηρίζεται η πρόδοος της Ιστορίας: σε όλη τη διάρκεια των αιώνων τα πάντα εξαρτώνται από τη διάκριση ανάμεσα στην Αυτοαναφορά, τον

εαυτό (αυτό που είναι δικό μου είναι και το καλό) και σε ότι βρίσκεται στα όρια του: κι έτσι ό,τι απειλεί το-δικό-μου-το-συμφέρον (και εξάλλου το συμφέρον δεν είναι τίποτα άλλο από το-δικό-μου) είναι ο "άλλος". Τι είναι ο "Άλλος"; Ο "άλλος" μου διαφεύγει. Βρίσκεται αλλού, απέξω: σε απόλυτα άλλους χώρους και χρόνους. Και δεν ησυχάζει ποτέ. Πρέπει να υπάρχει πάντα κάποιος "άλλος". Γιατί δεν μπορεί να υπάρχει αφεντικό χωρίς δούλο, οικονομικοπολιτική ισχύς χωρίς εκμετάλλευση, κυρίαρχη τάξη χωρίς υποζύγιο, γάλλοι χωρίς αλγερίνους, ναζήδες χωρίς εβραίους, ιδιοκτησία χωρίς αποκλεισμό - αποκλεισμό που αποτελεί κομμάτι της διαλεκτικής. Αν δεν υπήρχε "άλλος", θα τον επινοούσαν. Το παράδοξο της ετερότητας είναι φυσικά ότι ποτέ στην Ιστορία δεν ήταν ανεκτή κι ούτε θεωρείτο δυνατή να υπάρχει. Ο άλλος υπάρχει μόνον για να τον επανοικειοποιείσαι, να

τον ανακαταλαμβάνεις- αλλά αυτός καθαυτός πρέπει να καταστρέφεται. Ακόμη κι ο αποκλεισμός δεν είναι αποκλεισμός. **Η Αλγερία δεν ήταν ποτέ Γαλλία, όμως ήταν "γαλλική".** Το ίδιο κι εγώ. Μεγάλωσα με τη ρουτίνα "οι πρόγονοί μας". Όμως εγώ είχα γεννηθεί στην Αλγερία κι οι πρόγονοί μου ζούσαν στην Ισπανία, στο Μαρόκο, στην Αυστρία, στην Ουγγαρία, στην Τσεχοσλοβακία, στη Γερμανία. Τ' αδέρφια μου από γεννησιμιού τους είναι άραβες. Κι έτσι ποιά θέση έχουμε εμείς στην ιστορία; Τάσσομαι με τη μεριά αυτών που είναι πληγωμένοι, καταπατημένοι, αποικιοποιημένοι. Είμαι και δεν είμαι Αράβας. Ποιά είμαι; "Μαθαίνω" γαλλική ιστορία. Είμαι εβραία. Σε

ποδόρειων ενέσεων" στο κοινό. Σαν τέτοιο σημαίνει πως ο ενθουσιασμός της προώθησης είναι υπολογισμένος από πριν, αν όχι συνολικά προχεδιασμένος. Όταν το "hype" έχει πετύχει, τότε δεν αξίζει να χάνει κανείς χρόνο προκειμένου να αποκτήσει ή να μάθει κάτι. Η twist mania κράτησε παραπάνω από μήνες. Κράτησε μερικά χρόνια. Το γεγονός ότι οι ντισκοτέκ είχαν κατ' αρχήν συνδεθεί με τα "σημαντικά πρόσωπα" της δημοσιότητας τροφοδοτούσε με τη σειρά του τα μήντια, που κράτησαν παραδειγματικά ζωντανό το twist χάρη στις προσωπικότητες που το χορεύαν. Από τη Greta Garbo και τον Tennessee Williams ως τον Jean Cocteau και την Jackie Kennedy, από την Lauren Bacoll ως τους Stones και τους Beatles.

Στα τέλη της δεκαετίας του '60 το σχίσμα ήταν και πάλι αναπότρεπτο. Μακριά από τις ντισκοτέκ που είχαν απομείνει και πάλι σαν πιάτσες της υψηλής κοινωνίας, άρχισαν να δημιουργούνται μικρά underground χορευτικά clubs, από τις κοινότητες των μαύρων, των λατινοαμερικάνων ή και των ομοφυλοφίλων. Σ' αυτά τα clubs και σε πολλά πάρτυ η μουσική που παιζόταν ήταν ένα μίγμα από soul, latin, funk και rock, ένα κράμα προπομπός της disco. Κυρίως ήταν γρήγορα soul κομμάτια, funk του James Brown, και ρυθμικά latin. Με αυτό το υλικό φτιαχόνταν ένα αδιάκοπο ηχητικό περιβάλλον, ολόκληρη τη νύχτα, με μια ένταση και μια δραματουργία δημιουργημένη εξ ολοκλήρου από τα χέρια των djs. Αντί για την παλιά τέχνη του να χύ-

νεται το ένα κομμάτι ομαλά μέσα στο άλλο, αυτοί οι πρώτοι disco djs αναλάμβαναν το έργο να κρατήσουν μια σταθερή ροή από beats. Ο δυνατός ρυθμός, χωρίς σοβαρές διακοπές, έπρεπε να ικανοποιεί τον κόσμο στην πίστα, έπρεπε να τον κάνει να χορεύει. Κι από τη στιγμή που ο καθένας θα σηκωνόταν οι djs θα έπρεπε να μην τον αφήσουν να ξανακάσει.

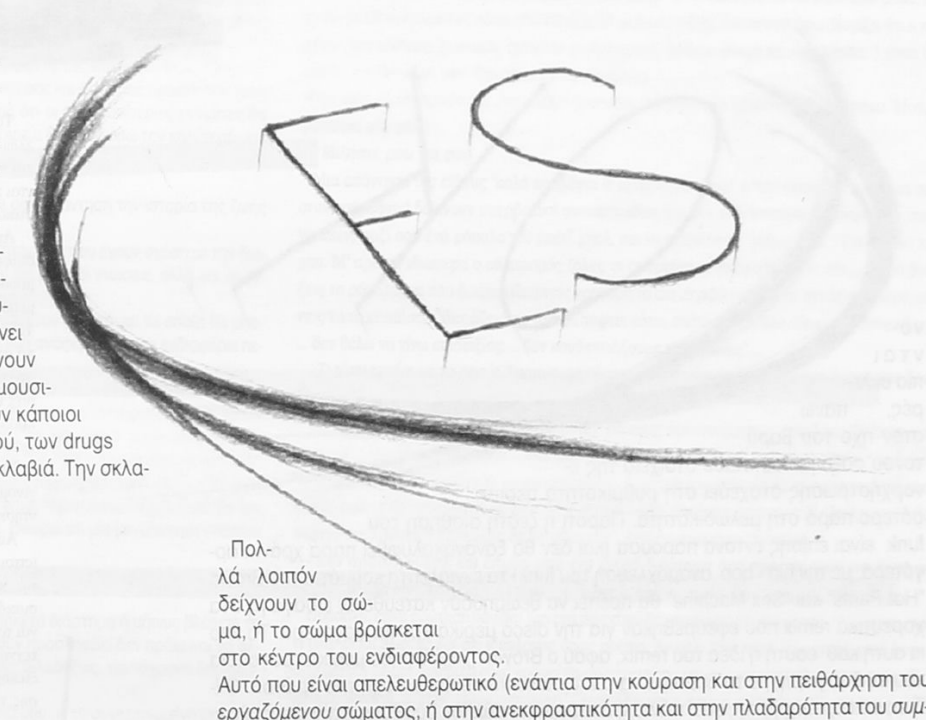
Ο Francis Grosso υπήρξε ένας από τους ανθρώπους που πρακτικά εφηύραν τον ήχο της disco. Ο Grosso είχε ξεκινήσει σαν χορευτής, κι ύστερα σαν dj μερικής απασχόλησης. Στο πρώτο γνωστό underground club "Salvation" βρέθηκε σαν dj στα τέλη της δεκαετίας του '60, παίζοντας ένα κοκτέιλ από Aretha Franklin, Gladys Knight, Booker T., MGs, Chicago και Cat Mother. Το ενδιαφέρον ήταν ωστόσο το ανακάτεμα που έκανε με αφρικάνικα folk μοτίβα και ρυθμούς. Ο Grosso ήταν αυτός που τελειοποίησε το μίξιμα των δίσκων. Εφηύρε το "ship-cueing", το κράτημα δηλαδή του δίσκου πάνω (και μαζί) στο πλατό, και την απελευθέρωσή του ακριβώς τη στιγμή που τα beat στο άλλο τελειώνουν. Για να αποφύγει τις φθορές στον ιμάντα ήταν ο πρώτος που έβαλε ανάμεσα στο βινύλιο και το παλτό ένα μαλακό πανί. Αργότερα, παίρνοντας δύο Thorens με ρύθμιση ταχύτητας έπαιζε με τις ταχύτητες των δίσκων μιξάροντάς τους ταυτόχρονα. Χρησιμοποιώντας ακουστικά και την προακουστική δυνατότητα του μίκτη (που ανακάλυψε ψάχνοντας τα κυκλώματα) την οποία οι τότε dj δεν ήξεραν και δεν χρησιμοποιούσαν, πετύχαινε ιδανικές διαδοχές στα κομμάτια. Οι πειραματισμοί του ήταν διαρκείς: μίξαρε ταυτόχρονα το drumbreak του "I'm a Man" με τη φωνή του Robert Plant των Led Zeppelin από το "Whole Lotta Love", φτιάχνοντας το μίγμα από drum beats και οργιαστικούς ήχους που πέντε χρόνια μετά έκανε πασίγνωστο η Donna Summer στο "Love to love you baby". Με δυο λόγια ο Francis Grosso εφηύρε την disco μουσική αρκετά πριν αρχίσει να την παράγει η μουσική βιομηχανία. Η επιτυχία του στη Ν. Υόρκη τον έφερε ανάμεσα στους πρώτους. Απολάμβανε όλα τα ελέη της φωτεινής πλευράς της διασκέδασης - λεφτά, έρωτες, δόξα. Κάποια στιγμή ανακάλυψε και την σκοτεινή: ένας καβγάς με κάποιο drug dealer τον έκανε ασήκωτο, και τον καθήλωσε σε ένα νοσοκομείο για έξι μήνες. Το πρόσωπο του dj χρειάστηκε πολλές πλαστικές για να ξαναγίνει αναγνωρίσιμο.

Τα drugs μπαίνουν πράγματι θεαλωδώς στη ζωή της χορευτικής διασκέδασης και μπαίνουν για να μείνουν, από τις αρχές της δεκαετίας του '70. Οι ντίλερς των αμερικάνικων ντισκοτέκ θα προμηθεύουν ήδη από τότε τις πίστες με speed, κοκαΐνη, μαριχουάνα, LSD, σαν σε σουπερμάρκετ. Η ερωτική απελευθέρωση θα βρει στο ρυθμικό σφουροκόπημα της μουσικής το ιδανικό της soundtrack. Και οι ομοφυλόφιλες κοινότητες θα κατακτήσουν από τότε τους δικούς τους δημόσιους χώρους ξεπιάσματος, στις ντισκοτέκ, από τις πίστες ως τις τουαλέτες. Ο ήχος των ντισκοτέκ, πριν ακόμα γεννηθεί η disco σαν mainstream, τουλάχιστον στη Ν. Υόρκη,

θα κατακτήσει το επίθετο gay. Στις αρχές της δεκαετίας του '70 τα disco clubs θα είναι ακόμα underground. Θα είναι οι τόποι της δημόσιας και υπερήφανης καταδήλωσης συμπεριφορών, μόδας, φτιαξίματος, γλωσσών και ναρκωτικών που δεν γίνονται ανεκτά από την κυρίαρχη κοινωνία. Θα είναι κάποιοι χώροι ελευθερίας διαρκούσης της προεδρίας του Νίξον, του πολέμου στο Βιετνάμ, και του αμερικάνικου συντηρητισμού που διαδέχθηκε τις εξεγέρσεις των φοιτητών και των μαύρων. Θα είναι οι τόποι συνάντησης "περιθωρίων": των ομοφυλόφιλων, αλλά και των μαύρων των μητροπόλεων για τους οποίους η έκρηξη της σεξουαλικότητας (συμπεριλαμβανομένης της ομοφιλοφιλίας) θα γίνει βασικό συστατικό της μαύρης υπερηφάνειας. Οι disco θα γίνουν οι συνελεύσεις των απελευθερωμένων σωμάτων. Η ρυθμική μουσική θα γίνει ο ύμνος τους. Και όπως γρήγορα θα παραδεχτούν κάποιοι - ελάχιστα όπως συνήθως - η απελευθέρωση μέσω του χορού, των drugs και της σεξουαλικότητας των disco θα οδηγήσει σε μια νέα σκλαβιά. Την σκλαβιά στο ρυθμό.

"Never stop the action
Keep it up, keep it up
Breathe to the rhythm
Dance to the rhythm
Work to the rhythm
Live to the rhythm
Love to the rhythm
You slave to the rhythm!"

Αξίζει να επιμεινουμε σ' αυτό το σημείο. Το διάστημα από τα μέσα περίπου της δεκαετίας του '60 και ως τα μέσα σχεδόν της επόμενης θα είναι εκρηκτικό σε πολλά "σημεία" του κοινωνικού πεδίου. Θα ήταν μονομερές να του αποδοθεί το όνομα "ο καιρός της απελευθέρωσης των σωμάτων" - εν τούτοις αυτή η διάσταση είναι πολύ πραγματική τόσο στην εργατική έκρηξη και στην άρνηση της μονότονης καταθλιπτικής εργασίας μπροστά στις αλυσιδές παραγωγής, όσο και στην ερωτική απελευθέρωση από τα κοινωνικά στερεότυπα. Τόσο στην μαζική εκφραστικότητα του γυμνισμού (όπου διασταυρώνονται από το ξεπίερασμα της ντροπής μέχρι την "επιστροφή στη φύση") όσο και στον δυναμισμό με τον οποίο οι περιθωριακές σεξουαλικότητες (των ομοφυλόφιλων ανδρών και γυναικών) μπαίνουν στο προσκήνιο - έστω, κατ' αρχήν, στο προσκήνιο του underground. Μέσα σ' αυτήν την με πολλούς τρόπους "διονυσιακότητα" οι πίστες των χορευτικών clubs θα αποκτήσουν μια στρατηγική σημασία στην καινούργια οικονομία της απόλαυσης, μια θέση που σαφώς τις διαφοροποιεί από το παρελθόν των ντισκοτέκ σαν χώρων διασκέδασης των ανώτερων τάξεων. Το ίδιο θα συμβεί φυσικά και στη μουσική, ακόμα και στους στίχους. Φράσεις του είδους "set me free" ή "set your body free" που θα γίνουν τυπικές στα κομμάτια της disco είναι οι μικρές αλλά σημαντικές παντιέρες αυτής της τομής - μιας τομής που διατρέχει όλες τις κοινωνικές σχέσεις: ή, το ίδιο, όλων των καπιταλιστικό κόσμο. Μιας τομής που έχει, αναμφισβήτητα, προκληθεί από τα κάτω.

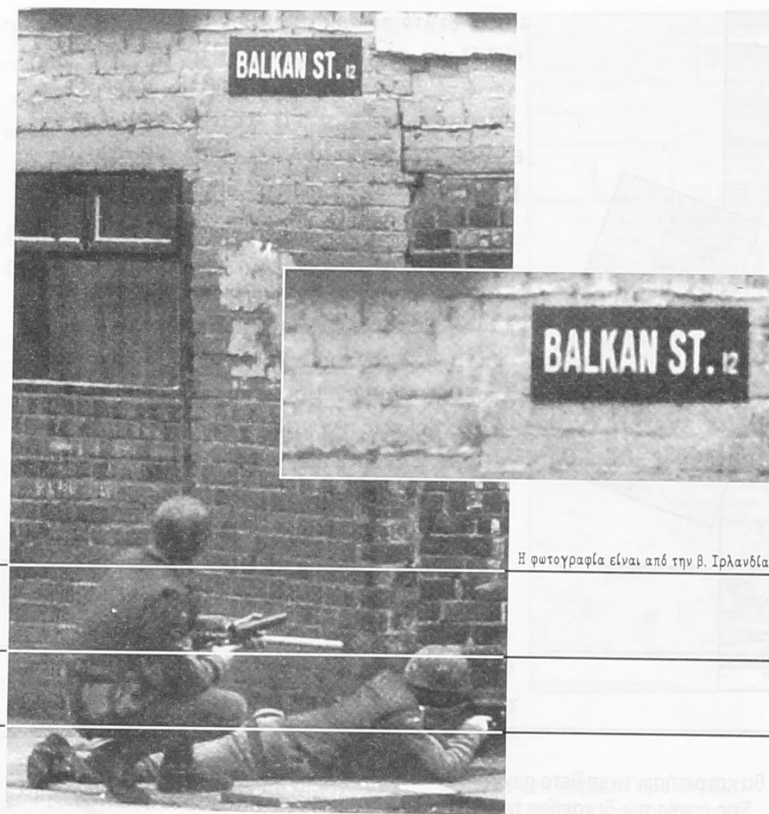

Πολυλά λοιπόν δείχνουν το σώμα, ή το σώμα βρίσκεται στο κέντρο του ενδιαφέροντος. Αυτό που είναι απελευθερωτικό (ενάντια στην κούραση και στην πειθαρχία του εργαζόμενου σώματος, ή στην ανεκφραστικότητα και στην πλαδαρότητα του συμβατικού σώματος) είναι ο χορός. Ο ρυθμός. Όλα τα υπόλοιπα οφείλουν να εξαφανιστούν, κυριολεκτικά και συμβολικά, πίσω από τον χορό και τον ρυθμό του. Η επιθυμία για ρυθμική συνέχεια, που οδηγεί τα κορμιά σε μια ως τα όρια απολαυστική σπατάλη, είναι η κρίσιμη απαίτηση που θα οδηγήσει (και θα αναπτύξει) με τη σειρά της τις τεχνικές του remixing για τα τραγούδια: τεχνικές που θα διαμορφωθούν στο μεγαλύτερο βαθμό τους ως τα μέσα της δεκαετίας του '70. Ταυτόχρονα ο χορός, η μουσική, οι τόποι και οι διάρκειές τους, θα είναι επίσης τόποι και διάρκειες, εντάσεις και διαδρομές της σεξουαλικής απελευθέρωσης. Η αφινδαστική έφοδος του ερωτισμού, ειδικά για τις καταπιεσμένες κοινωνικές ομάδες, συμπεριφορές και επιλογές, αναλώνεται (για να καταναλωθεί αργότερα όπως σχεδόν και κάθε άλλο ελευθεριακό εγχείρημα αυτής της περιόδου) εντατικά. Συμβαίνει κάτι, επενδεδυμένο από την κατάλληλη μουσική, για το οποίο η απαίτηση αντανάκλαται σ' αυτήν: "don't stop! don't stop! keep moving!"

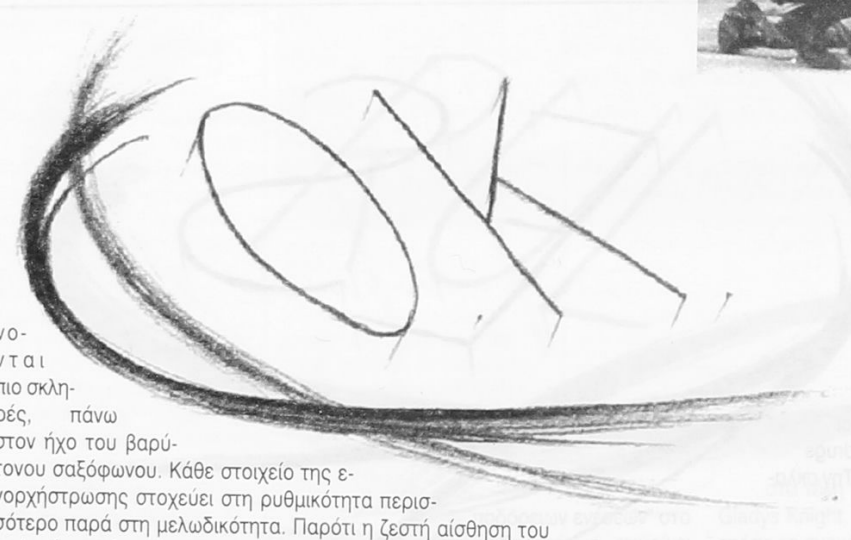
Με αυτή την έννοια η disco είναι η μουσική των σωμάτων' η μουσική για το σώμα. Η πρώτη πράξη της πρέπει ίσως να αναζητηθεί στους δίσκους του James Brown "Out of Sight" και "Papa's Got a Brand New Bag". Με αυτή τη δουλειά του 1964 - 65 η μουσική του James Brown έσπασε κατά κάποιο τρόπο το κέλυφος των R&B και άρχισε να εξελίσσεται σε μια πιο δυναμική soul, με πιο επίμονες μουσικές "χαρακτικές". Η ενορχήστρωση γίνεται βαρύτερη, με το μπάσο και τα μπάσα κρουστά να κερδίζουν έδαφος. Οι φράσεις των πνευστών δίνουν ρυθμό, οι γλυκές μελωδίες γί-

ποιό γκέτο με κλείσατε όταν ξεσπάγαμε οι πδλεμοι και οι επαναστάσεις; Ποιό είναι το όνομά μου; Θέλω ν' αλλάξω τη ζωή μου. Ποιό είναι το "εγώ", ποιά γλώσσα μιλάω; Ποιός μίλησε για μένα μέσα από την ιστορία; Τι σύμπτωση! Έχω γεννηθεί στην Αλγερία κι όχι στη Γαλλία ή στη Γερμανία: Αν είχα γεννηθεί λίγο νωρίτερα, σαν κάποια άλλα μέλη της οικογένειάς μου δε θα ήμουν εδώ για να γράφω σήμερα. Θα είχα φοηθεί στο Άουσβιτς. Κι αν είχα γεννηθεί εκατό χρόνια πιο πριν, θα είχα πάρει μέρος στην παρισινή κομμούνια. Πού είναι οι αγώνες μου; Πού είναι οι συναγωνιστές μου; Μα τι λέω... Οι συντρόφισσές μου, γυναίκες, και είναι στα δπλα.

Helene Cixous, 1975 Sorties

Η φωτογραφία είναι από την β. Ιρλανδία

νο-ταί πιο σκληρές, πάνω στον ήχο του βαρύ-τονου σαξόφωνου. Κάθε στοιχείο της ενορχήστρωσης στοχεύει στη ρυθμικότητα περισσότερο παρά στη μελωδικότητα. Παρότι η ζεστή αίσθηση του funk είναι επίσης έντονα παρούσα (και δεν θα ξανακαλυφθεί παρά χρόνια αργότερα, με την hip-hop αναμόχλευση του funk) τα ενδιάμεσα κομμάτια του Brown "Hot Pants" και "Sex Machine" θα πρέπει να θεωρηθούν κατευθείαν εισαγωγή στα χορευτικά remix που εφευρέθηκαν για την disco μερικά χρόνια αργότερα. Το ίδιο κι αυτή καθ' εαυτή η ιδέα του remix, αφού ο Brown ηχογράφησε μερικά τραγούδια του σε δύο μέρη, με το δεύτερο να είναι μια instrumental εκδοχή του πρώτου. Ο ίδιος ο πατριάρχης της soul πάντως αναφέρεται μάλλον δύσθυμα στην disco, θεωρώντας την απλοποίηση εκείνων που έπαιζε αυτός: "Η disco είναι ένα πολύ μικρό μέρος του funk. Είναι το κλείσιμο του τραγουδιού, το ρεφραίν. Η διαφορά είναι ότι στο funk σκάβεις, αυλακώνεις, δεν μένεις στην επιφάνεια. Η disco έμεινε στην επιφάνεια....Κοίτα, τους έμαθα όλα αυτά που ξέρουν, αλλά όχι όλα που ξέρω εγώ."

Το ότι η disco έμεινε στην επιφάνεια, είναι γεγονός. Η μουσική βιομηχανία θα δουλέψει πάνω σ' αυτήν. Το ίδιο γεγονός είναι πάντως ότι οι προπομποί αυτού του είδους που καθιερώθηκε αργότερα σαν disco υπήρξαν, από μουσική άποψη, πολύ περισσότερο πλουραλιστές, σε σχέση με τις εξελίξεις. DJs σαν τον Francis Grasso δεν δίσταζαν να συνδυάζουν γρήγορα κομμάτια του Curtis Mayfield και του Isaac Hayes, του Jimmy Castor και των Persuades, με ήχους Νιγηριανών περκασιονιστών, και έπαιζαν με τον ήχο της Motown το ίδιο καλά όσο με το street funk των Ohio Players. Κάθε είδος μουσικής που εστίαζε στον ρυθμό κυρίως παρά στην μελωδία ήταν αξιοποιήσιμο. Πράγμα που έδινε ελευθερία κινήσεων τόσο στους afro-αμερικάνους όσο και στους afro-ευρωπαίους: αυτό το διάστημα είναι επίσης εκείνο που μια πρώτη γεύση από "ethnic" μουσική θα φτάσει στα αυτιά των λευκών τόσο στις ηπα όσο και στην ευρώπη. Το ότι ο αφρικάνος μουσικός (με έδρα το Παρίσι) Manu Dibango έφτασε στην κορυφή των charts είναι ενδεικτικό, αν και ο ήχος του Dibango ήταν επίσης επηρεασμένος από την δυτική pop.

Αλλά το 1972 ή το 1973 που συνέβαιναν αυτά οι disco djs ακόμα πειραματιζόνταν.

στο επόμενο: η χορευτική μουσική σαν mainstream

the same old shit!!!#

Το γεγονός ότι σήμερα ο πολιτισμός μεταφράζεται σε μια αέναη παραγωγή ανακυκλωμένων σκουπιδιών είναι κάτι παραπάνω από βέβαιο. Αυτό που όμως γίνεται όλο και πιο σαφές είναι ότι προκειμένου να πετύχουν όλοι ότι "κάτι γίνεται", επιστρατεύονται και παρουσιάζονται σαν καινούρια κάθε λογής, από συμπληρωτικά έως αποκρουστικά, φαντάσματα του παρελθόντος.

Αυτές τις μέρες το πολιτιστικό γεγονός στο χώρο της μουσικής, που διαφημίζουν διάφοροι βρετανικοί κριτικοί, είναι το LP διάφορων συγκροτημάτων της rock και pop μουσικής σκηνής, όπως οι Cranberries για παράδειγμα, με τη συμμετοχή όμως τον αμερικάνου γερο-βρετανό Tom Jones, τον Γιάννη Πάριου της αμερικανικής σα να λέμε. Το αποτέλεσμα, που εντοχώς δεν έχει ακόμη φτάσει σ' αυτά μας σίγουρα θα είναι από αποχρονιστικό έως αστείο. Δεν είναι μια μεμονωμένη γελοιοποίηση. Το ίδιο αρθροειδικό είναι όλη αυτή η ιστορία με τις αναβιώσεις, από τα club που οργανώνουν βραδιές disco, και τις συναυλίες των "αγέρρατων" Rolling Stones, μέχρι το ότι δυστυχώς προβλήθηκε σε επανέκδοση το αριστουργηματικό μουσικό Grease, με ότι αυτό συνεπάγεται για την ψυχική μας υγεία. Το εμπειρικό συμπέρασμα που προκύπτει από την απλή παρατήρηση στα μουσικά και όχι μόνο δρώμενα, είναι ότι τα τελευταία χρόνια γινόμαστε κυριολεκτικά μάτουμες των πιο άσχετων και καθόλου ευχάριστων συναυτησεων του παλιού με το νέο.

Αυτό το συμπέρασμα δεν είναι καθόλου αθώο. Κουβαλάει μέσα του όλη την πεμπτοσμία της πολιτιστικής βιομηχανίας. Η ύπαρξη της και η αδιατάραχη λειτουργία της, οφείλονται σε μεγάλο βαθμό σε αυτό το ταλέντο της να συναρμολογεί παραδοσιακά γνώριμα στοιχεία σε μια νέα "ποιότητα". Και όχι μόνο αυτό: καταφέρνει να είναι το "χωνευτήρι" των για αιώνες διαφορετικών κόσμων, της υψηλής και της χαμηλής τέχνης. Η υψηλή προσφέρει απλόχερα την πληθωρική της σοβαρότητα και την καταξίωση που αντλεί από την ανοχή της στο χρόνο. Η χαμηλή τη μυθολογία της εκλαϊκευσης, της rock 'n' roll αλτρείας κι επανάστασης ενίοτε και φυσικά την απτή απόδειξη ότι το προϊόν απαραίτητο ολόφρεσκο και δεν είναι από καρού λιγμένο στα αρχαιολογικά ντουλάπια της τέχνης. Το σχετικά πρόσφατο Trainspotting και η αλησμόνητη συνεργασία του ροκά Lou Reed με τον κλασικό Luciano Pavarotti στο προ εικοσαετίας γραμμένο Perfect Day σας θυμίζει τίποτα; Είναι κάτι παραπάνω από βέβαιο, ότι τότε το συγκεκριμένο κομμάτι δε γνώρισε ούτε το 1% της διαφημιστικής καμπάνιας από τη μία κι εμπορικής επιτυχίας από την άλλη, που γνώρισε πριν δύο χρόνια μετά την προβολή της ταινίας.

Μήπως το καταναλωτικό κοινό θυμήθηκε τον παλιό του έρωτα για τον Lou Reed ή μήπως ξαφνικά ανακάλυψε το κρυφό κι ανομιολόγητο του πάθος για την κλασική μουσική; Φυσικά τίποτα από τα δύο δε συνέβη. Το καταναλωτικό κοινό δεν είναι το υποκείμενο, όπως θέλει να φαντασιώνει, αλλά το αντικείμενο της πολιτιστικής βιομηχανίας. Πίσω από το κατά τ' άλλα αθώο επιχείρημα των αφεντικών "εμείς παράγουμε, τι θέλει ο λαός", δεν κρύβεται τίποτα παραπάνω από την πρόθεσή τους να ενισχύσουν και να διαιωνίσουν την καταναλωτική νοοτροπία της μάζας. Η "λαϊκή βούληση" δεν είναι το κριτήριο αλλά η ιδεολογία της πολιτιστικής βιομηχανίας, παρότι το γεγονός ότι οι καταναλωτές είναι απαραίτητοι για την ύπαρξη της κάθε βιομηχανίας. Περιμένει μήπως κανείς να βγουν αυτοί που είχαν τη φαινή ιδέα για το LP με τη συμμετοχή του Tom Jones και να πουν ότι "έξερτε εδώ έχουμε να κάνουμε με μια οάσια μαλακία του παρελθόντος αλλά οι μετρήσεις μας και οι ψυχολογικές στατιστικές μας δείχνουν ότι θα πάτε να το αγοράσετε σε μαλάκες;" Τα αφεντικά παρότι δε χάνουν την ευκαρία να διατυμπανίζουν, έμμεσα ή άμεσα, το πόσο ηλίθιο θεωρούν το καταναλωτικό κοινό, αυτό που αφήνουν να εννοηθεί είναι, ότι τελικά αυτό δεν οφείλεται στις δικές τους προθέσεις αλλά στις επιλογές των υπηκόων τους.

Από την άλλη υπάρχουν κι αυτές οι κωλοουρές στο Metropolis που όπως και να το κάνουμε είναι ένα αξιοσημείωτο γεγονός. Λέτε ρε τ' αφεντικά να λένε τελικά την αλήθεια; Ε;

ΚΑΡΙΕΡΕΣ

ΥΑΝΤΕΡΕΣ

ΤΑ ΒΗΜΑΤΑ ΠΟΥ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΑΚΟΛΟΥΘΗΣΟΥΝ ΟΙ ΥΠΟΨΗΦΙΟΙ ΓΙΑ ΠΡΟΣΛΗΨΗ

Οι απαιτήσεις στις δύσκολες ερωτήσεις της συνέντευξης Σελ. 2-3

ΕΠΤΑ ΔΥΣΚΟΛΕΣ

ερωτήσεις που υποβάλλονται κατά τη διάρκεια της συνέντευξης στους υποψήφιους για πρόσληψη αλλά και τις απαιτήσεις - κλειδιά για την πρόσληψη καταγράφει στις "Καριέρες" η κ. Εύη Μπούσκα, υπεύθυνη του τμήματος προώθησης απασχόλησης του Κέντρου Επαγγελματικής Κατάρτισης (ΚΕΚ) ΔΕΛΤΑ. Η κ. Μπούσκα τονίζει ότι: Υπάρχει ένα συγκεκριμένο ρεπερτόριο ερωτήσεων το οποίο ... έχει στόχο να διερευνήσει συγκεκριμένες ικανότητες και προσωπικά χαρακτηριστικά του υποψηφίου, όπως ο δείκτης νοημοσύνης, η ωριμότητα, η επισημότητα, η συνεργατικότητα, η διάθεση, η ικανότητα να εργάζεται κάτω από πίεση, η ικανότητα επικοινωνίας κ.ά. Ιδού οι ερωτήσεις αλλά και οι τρόποι απάντησής τους...

- Γιατί θέλετε να εργαστείτε στην εταιρεία μας;

Είναι μια πολύ καλή ευκαιρία για να δείξετε στον εργοδότη πόσο καλά ενημερωμένος είστε σχετικά με την εταιρεία ή τον οργανισμό, και η επιλογή της εταιρείας του δεν ήταν μια αβίαστη απόφαση ή προϊόν τυχαίας επιλογής. Χρησιμοποιώντας τις πληροφορίες που οφείλουμα να έχουμε συλλέξει για την εταιρεία, τονίζουμε ότι η προοπτική να εργαστούμε στη συγκεκριμένη εταιρεία εναρμονίζεται με τα προσωπικά μας σχέδια. Σίγουρα θα πρέπει να αποφυγουμε να παραθέσουμε ως λόγο την υπάρχουσα ανεργία στην αγορά εργασίας και να κατευθυνθούμε προς ένα συγκεκριμένο των προσωπικών μας φιλοδοξιών με τις προοπτικές.

Μια απάντηση που θα αναφέρεται στις πρωτοποριακές υπηρεσίες ή τα προϊόντα της εταιρείας όπως "Πραγματικά εντυπωσιάστηκα από το εργασιακό περιβάλλον, ή τα καινούργια προϊόντα σας και ο τρόπος προώθησής τους στην αγορά σας αναδεικνύουν πρωτοπόρους στον τομέα και είμαι βέβαιος ότι οι ανταγωνίστριες εταιρείες θα προσπαθήσουν να σας ακολουθήσουν. Είμαι σίγουρος ότι σε μια τέτοια εταιρεία θα αποδώσω τον καλύτερό μου εαυτό" είναι επίσης ικανοποιητική.

- Μιλήστε μου για σας

Μια κλασική ερώτηση στην οποία ο συνεντευκτής σίγουρα δεν περιμένει σαν απάντηση την ιστορία της ζωής σας ή διηγήσεις για προσωπικά μας θέματα.

Καλό είναι να αναφερθούμε σε εκείνα τα χαρακτηριστικά της προσωπικότητάς μας που έχουν σχέση με την διαδικασία επιλογής. Στόχος μας είναι να δώσουμε την εικόνα του ατόμου που όχι μόνο οι γνώσεις, αλλά και τα ενδιαφέροντα και οι ικανότητες του καλύπτουν τις απαιτήσεις της προσφερόμενης θέσης.

...Γι αυτό καλό θα είναι να ζητούνται από την αρχή διευκρινίσεις όπως "Υπάρχουν αρκετά για τα οποία θα μπορούσα να σας μιλήσω. Για να μην σας κουράω, μήπως θα ήταν δυνατόν να μου αναφέρετε τι σας ενδιαφέρει περισσότερο;"

- Τι είναι εκείνο με το οποίο δυσανασχετήσατε περισσότερο στην προηγούμενη σας δουλειά;

Σε καμία περίπτωση δεν θα πρέπει να αρχίσουμε να διατυπώνουμε αρνητικούς χαρακτηρισμούς για προηγούμενους εργοδότες, ακόμα και αν ερωτώμεθα πάνω σ' αυτό το θέμα. Πολύ λογικό είναι ο συνεντευκτής να υποθέσει πως στο μέλλον είναι πολύ πιθανόν να επαναλάβουμε τα ίδια και για την δική του εταιρεία σε μια αντίστοιχη περίπτωση. Από την άλλη, αν πούμε ότι όλα ήταν ευχάριστα στην προηγούμενη μας δουλειά, δεν θα γίνει πιστευτό διότι τότε δεν θα υπήρχε λόγος αποχώρησης. Αναφέρετε λόγους όπως "Αρνητικό στοιχείο ήταν ότι δεν υπήρχε προοπτική εξέλιξης λόγω του ότι εργαζόμασταν σε μια μικρή εταιρεία. Θεωρώ ότι μια μεγαλύτερη εταιρεία θα μου προσφέρει τέτοιες δυνατότητες και ευκαιρίες".

- Εάν προσληφθείτε και έπειτα από ένα μικρό διάστημα σας προσφέρουν μια θέση με περισσότερα χρήματα θα εγκαταλείψετε την εταιρεία μας;

Πρόκειται για μια άλλη διατύπωση της ερώτησης "Θα είστε μαζί μας για αρκετό διάστημα ή μήπως βλέπετε τη θέση αυτή σαν κάτι πρόσκαιρο;". Εδώ, αν ο υποψήφιος απαντήσει πως εφόσον προσληφθεί δεν πρόκειται να αλλάξει εργασία στο μέλλον, εκτός από το ότι δίνει την εικόνα ανθρώπου χωρίς φιλοδοξίες, ταυτόχρονα δημιουργεί αμφιβολίες για την ειλικρίνειά του.

Η πιο σωστή απάντηση στο ερωτήμα μας είναι εάν και εφόσον η συνεργασία μας με τη συγκεκριμένη εταιρεία καλύπτει τους στόχους - φιλοδοξίες μας και αναδεικνύει τις δυνατότητές μας για εξέλιξη, δεν έχουμε κανένα λόγο να αλλάξουμε θέση στο μέλλον.

- Θεωρώ ότι η εμπειρία σας για τη συγκεκριμένη θέση είναι μικρή. Γιατί νομίζετε ότι θα τα καταφέρετε;

Με μια τέτοια ερώτηση παρατηρούμε πόσο γρήγορα και ψύχραιμη είναι η αντίδρασή σας δύσκολες καταστάσεις. Για να καλύψετε τη μικρή εμπειρία σας αναφερθείτε στις γνώσεις σας, τις σπουδές σας, που πιθανόν να είναι και η αιτία της μικρής εμπειρίας σας, την τεχνολογία σας και τα πλεονεκτήματά σας σε σχέση με άλλους διεκδικητές της θέσης (με μεγαλύτερη εμπειρία). Μη διστάσετε να αναφέρετε παραδείγματα άλλων εταιρειών που γνωρίζετε να απασχολούν στην ίδια θέση άτομα με τη δική σας εμπειρία και ανάγνετε την έλλειψη εμπειρίας σε πλεονέκτημα προβάλλοντας τον διαθέσιμο χρόνο σας και την διάθεσή σας για εργασία και εξέλιξη.

- Για ποιούς λόγους είστε για περισσότερο από ένα χρόνο άνεργος;

Οι εργοδότες γνωρίζουν την κακή κατάσταση της αγοράς εργασίας. Στόχος τους είναι να δουν πως απαντάτε σε μια τέτοια ερώτηση χωρίς να είστε αμυντικοί ή πολύ τετριμμένοι. Μια σοβαρή και ειλικρινής απάντηση: "Είμαι σίγουρος ότι γνωρίζετε την κακή κατάσταση που επικρατεί στην αγορά εργασίας. Ενδιαφέρομαι για μια θέση στην οποία να αφοσιωθώ και πιστεύω ότι θα απέδωδα πολύ καλά σε μια θέση που πραγματικά θα με ευχαριστούσε. Σε μια θέση στην οποία δεν ταιριάζω, θεωρώ ότι η απόδοσή μου δεν θα ήταν η αρμόδια. Πιστεύω ότι η συγκεκριμένη θέση μου ταιριάζει και είμαι έτοιμος να δώσω τον καλύτερο εαυτό μου. Στο δε διάστημα της ανεργίας μου έψαχνα απλά παθητικά για μια θέση εργασίας, αλλά αξιοποίησα το χρόνο μου παρακολουθώντας προγράμματα κατάρτισης ή κάποιες μεταπτυχιακές σπουδές" εάν υπάρχουν.

- Ποιό το ύψος της αμοιβής σας;

Το καλύτερο είναι να μη συζητήσετε καθόλου το θέμα της αμοιβής αν δεν είστε σίγουροι ότι πρόκειται για τον τελευταίο κύκλο συνεντεύξεων και είστε έτοιμοι το άτομο που θα προσλάβουν. Γι' αυτό σε μια τέτοια ερώτηση αντιστρέφουμε τους όρους απαντώντας ότι "Αυτή τη στιγμή θα προτιμούσα να μην αναφερθώ στο θέμα του μισθού, μέχρι να μάθω περισσότερα για τα καθήκοντα και τις υποχρεώσεις μου και κατά πόσο μπορώ να ανταποκριθώ σε αυτά". Η "Αυτό που περισσότερο με ενδιαφέρει είναι να βρω την κατάλληλη θέση σε μια εταιρεία με προοπτικές εξέλιξης. Ποιο είναι το εύρος των αμοιβών για τη συγκεκριμένη θέση στην εταιρεία σας;"

ΟΥΜΑΣΑΙ ένα γαμμένο μάθημα στο σχολείο που λεγόταν "έκθεση"... που υποτίθεται πως ήταν "έκθεση ιδεών", δηλαδή "γράψε ό,τι σκέφτηκες", αλλά στην πραγματικότητα ήταν κάτι μεταξύ πλύσης εγκέφαλου και αποσιτισής συνταγών φαρμακείου,... με απώτερο σκοπό να γράφεις μεν "καλές εκθέσεις" αλλά να σταματήσεις να σκέφτεσαι;...

Ε λοιπόν εκείνο το μάθημα ήταν μόνο η εισαγωγή σ' αυτό που έχει καθιερωθεί για την υπόλοιπη "κανονική ζωή" σου. Παράδειγμα το "μάκνες για δουλειά". Εδώ το βασικότερο προσόν είναι το κεφάλι σου να είναι τόσο καλά σιδερωμένο όσο τα ρούχα σου. Έτσι ώστε να σκέφτεσαι και να απαντάς "σωστά" κάθε φορά που θα βρίσκεσαι μπροστά στους μικρούς ή μεγάλους ανακριτές.

- Γιατί θέλετε να εργαστείτε στην εταιρεία μας;

Απαντήσεις του είδους "είδα πως και μπήκα", ή "με έπιασε κόπωση και δεν κρατούμουν" ή "έχει γίνει ποτέ σ' αυτήν την καλοκάγαθη εταιρεία απεργία; όχι φανταζομαι... ε, γι αυτό ήρθα; για να φτιάξω άγριο συνδικάτο" ξέχασε τις. Ακολουθώντας τις σοφές συμβουλές της κ. Μπούσκα απάντησε με θέρημ τα εξής: "Καλά μαλάκα έχω πάθει την πλάκα μου. Είναι γαμώ εδω μέσα. Είχα δει μια διαφήμισή σας αλλά εδώ είναι πολύ ψώνιο η φάση. Καραγυστάφυρο. Νομίζω ότι η κάρτελα που κάθεται (ο ενικός προς τον συνεντευκτή δείχνει άνεση και οικειότητα...) είναι ότι πρέπει για τον κόσμο μου. Για σίκο να την προβάρω..."

Ρίξε στον συνεντευκτή και ένα φιλικό μπατσάκι στα μάγουλα λέγοντας "Άπριούτσικο. Μούρφη φαίνεται εδω μέσα"...

- Μιλήστε μου για σας

Μια απάντηση του είδους "καλά κουβέντα θ' ανοίξουμε τώρα;" ή "τιν έχεις δει τη φάση σου στον καθρέφτη;" δείχνουν υπερβολικά αυτοπεποίθησι, και δεν ενδεικνύνται. Φρονιμότερο είναι να έχεις μαζί σου ένα ρόπαλο του μπιζιμπολ, και να απαντήσεις κάπως έτσι: "Έχω πολλά κόμπυ. Μ' αρέσει ιδιαίτερα ο αθλητισμός (όλες οι εταιρείες το εκτιμούν αυτό). Να (εδώ βγάζεις το ρόπαλο) να σου δείξω; (Παίρνεις γρήγορα το πιο ακριβό τσάοα, το πετάς στο αέρα, κάνεις να το κτυπήσεις, διατάξεις, το τσάοα πέφτει κάτω, σπάει, και συ όλο αβώωπτα συνεχίζεις) ... δεν θέλω να γίνω επιδειξίας... δεν κουβεντιάζουμε τίποτ' άλλο"....

- Τι είναι εκείνο με το οποίο δυσανασχετήσατε περισσότερο στην προηγούμενη σας δουλειά;

Για όνομα του Σ.Ε.Β. όχι κακές κουβέντες για τους προηγούμενους εργοδότες!!! Επίσης απαντήσεις του είδους "ψόφισαν.... εεε χμμ πέθαναν τα προηγούμενα αφεντικά μου" ή "το έκλεισε το μαγαζί το ΙΚΑ" καλύτερα να αποφεύγονται. Στη πρώτη περίπτωση θα σε περάσουν για κλαντέμ, ενώ το δεύτερο δεν έχει γίνει ποτέ στην Ελλάδα. Δοκίμασε κάτι σε στυλ "Αν ήμουν ο Ροβάλτο και ήσουνα ο Κόκκαλης θα με ρώταγες;" Δείχνει ευρύτητα γνώσεων.

- Εάν προσληφθείτε και έπειτα από ένα μικρό διάστημα σας προσφέρουν μια θέση με περισσότερα χρήματα θα εγκαταλείψετε την εταιρεία μας;

Προσοχή, είναι ερώτηση παγίδα! Κανένα αφεντικό δε γουστάρει να σκέφτεσαι τα φράγκα, γιατί τότε είσαι υλιστής και όχι ιδεολόγος όπως πρέπει. Αν πάλι πεις χύμα "έλα μωρέ, ποιά λεφτά εγώ για την πλάκα μου δουλεύω" μπορεί να σε πάρουν για κατάσκοπο αντιπάλων εταιρειών. Καλύτερα να πεις το εξής μισοκακόμοιρο: "Όπως λέει και η γ.σ.ε.ε. ο καθένας δικαιούται μια θέση για να ζιπανεύει.... εγώ λέω να κάτσω εδω... δεν σας πάνω το κάρω, ε;"

- Θεωρώ ότι η εμπειρία σας για τη συγκεκριμένη θέση είναι μικρή. Γιατί νομίζετε ότι θα τα καταφέρετε;

Αλλά παγίδα!! Απαντήσεις του είδους "αν δε σε κλάσει μάστορας δε γίνεσαι τεχνίτης" είναι πολύ σοφιστικές. Αν πάλι πεις "δεν κοιτάς με μαλάκα τα χάλια σου" δείχνεις υπερβολικά άνεση. Το καλύτερο είναι ένα φλεγματικό "Εεε, τι να κάνουμε, κανείς δεν είναι τέλειος" έτσι ώστε να πάρει το θέμα στη φιλοσοφία, στο "τι είναι ο άνθρωπος τι είναι το ζουμί του", και τέτοια....

- Για ποιούς λόγους είστε για περισσότερο από ένα χρόνο άνεργος;

Αν απαντήσεις "γιατί βαριόμουν να ζιπνίσω" ή "γιατί γαμούσα περιεργούς" δεν έχεις μέλλον: τα αφεντικά ξέρουν την κακή κατάσταση της αγοράς εργασίας. Καλύτερα να δοκιμάσεις κάτι σε στυλ "ε, ξεκίνησα κανονικά από το σπίτι μου, αλλά ξέρετε τώρα πόσο κακή είναι η κατάσταση στην αγορά εργασίας, μπλοκάρισμα εδω, ταρακάριαμα εκεί, ε, ώπου να φτάσω εδω πέρασε η ώρα"... Αν θέλεις κάτι πιο πειστικό δοκίμασε αυτό: "Έψαχνα να βρω τον καλό μου ε-αυτό... αλλά τον είχε βάλει η μάνα μου για πλύσιμο, και δεν μου τον έδινε με τίποτα... - θα τον καλώσεις μούλεγε, και δεν έχεις άλλον - φέρτον ρε μάνα μπας και βρω κανά μαλάκα να του τον σπρώξω να ψαυκάσουμε... τίποτα απύ... Έεεε πέρασε καιρός μέχρι να πιν ψύσω"....

- Ποιό το ύψος της αμοιβής σας;

Το κλου!!! Κοιτάς στραβά, τρεμπούαζεις το δεξί μάτι, πλησιάζεις κοντά στη φάση του συνεντευκτή, και του ψιθυρίζεις: "Καλά, για μαλάκα ψάχνεις; Ποιό "ψύπος"; Με πόντους θα παίζουμε; Βάρος" να λες. "Βάρος". Το βάρος μου σε χρυσάφι θέλω! Γκέγκες". Σε όλα τα έργα με μαφίες αυτό το τελευταίο δείχνει αποφασιστικότητα και κύρος. (Μπορεί να μη σε προλάβουν έτσι... Αλλά και με τις δπλα συμβουλές θα είσαι μια ζωή σφουγγαρόπανο. Καλύτερα λοιπόν ταπί και ψύχραιμος....)

Θ

U

μ

α

τ

α

Ι

Ποιός θυμάται την Ελλάδα του '88; Ποιός θυμάται τα σκάνδαλα που διληπτήσαν την "υγιή" πολιτική ζωή του τόπου; Μάλλον ελάχιστοι... Λίγοι θυμούνται το σκάνδαλο Κοσκωτά κι ακόμη λιγότεροι αυτό της Πυρκάλα στο οποίο καθόλου τυχαία, εμπλέκονταν πολλά πρόσωπα από αυτά που πρωταγωνίστησαν στο σκάνδαλο Κοσκωτά. Ποιοί ήταν αυτοί; Ο αντιπρόεδρος της τράπεζας Κρήτης, Π. Βακάλης, ο οποίος όντας προφυλακισμένος αποκάλυψε ότι το καλοκαίρι του 1986 το κυπριακό φορτηγό "Τράουντεμπελς" μετέφερε από το Λαύριο πυρομαχικά της ΕΒΟ στο Ιράν, με τη συνοδεία ιρανικού πολεμικού πλοίου. Η ο επίσης προφυλακισμένος αφού ξέσπασαν τα σκάνδαλα πρόεδρος της ΕΒΟ Σ. Καμπάνης, που αναφέρεται σε δύο άλλες συμβάσεις για πυρομαχικά προορισμού Ιράκ με ενδιάμεσο την εταιρεία "Κόαστραλ" με έδρα το Λιχτενστάιν. Μέσες άκρες επρόκειτο για μια σειρά από αλιβερίσια, στα οποία εμπλέκονταν οι πάντες και τα πάντα, από τα προαναφερόμενα πρόσωπα και τον πρωθυπουργό μέχρι μεγαλύτεροι όπλων όπως ο ξακουστός Κασόγκι. "Σκάνδαλα" των οποίων η κεντρική ιδέα ήταν ότι η φτωχή πλέον άτιμη Ελλάδα, κούτσα κούτσα κατάφερε και κώθηκε με τα μπόυια στο παγκόσμιο λαθρεμπόριο όπλων, συνεργαζόμενη με διάφορα "άκρως δημοκρατικά" καθεστώτα, όπως αυτά του Σαντάμ Χουσεΐν στο Ιράκ, του Μπόθα στη Νότιο Αφρική (γράφοντας στα παλιά της τα παπούτσια το εμπόργκο που είχε κηρύξει ο ΟΗΕ), ή εκείνο του Λουγκούστο Πινουέτι στη Χιλή. Φυσικά, κι οι πέτρες ξέρουν πως όπου παίζουν νταραβέρια με όπλα πάνε πακέτο και τα drugs. Η για να το πούμε πιο σικ, στις διάφορες αγοραπωλησίες όπλων το πλέον σκληρό νόμισμα λέγεται ναρκωτικά και όπως και να το κάνουμε η ελλαδίτσα έχει και την σχετική παράδοση σε τέτοιου είδους "νομισματοκοπεία".

Ποιός το περίμενε αλήθεια, ότι η ιστορία ενός απατεώνα τραπεζίτη, του Κοσκωτά, θα ήταν η αφορμή για να ανοίξουν τότε οι ασκοί του Διόλου για όλη τη δημόσια ζωή του τόπου; Ποιός περίμενε ότι θα συνέβαιναν τέτοια πράγματα στην ψυροκώστανα του '88 κι ότι από την άλλη θα βρισκότουσαν εκείνοι οι ατρόμητοι υπερασπιστές της ελεύθερης δημοσιογραφίας που θα είχαν το σθένος να αποκαλύψουν την πραγματική αλήθεια; Κι όμως, όλα όσα είδαν το φως της δημοσιότητας στα τέλη του '88, οφείλονταν σε αιτίες και καταστάσεις που ξεπερνούσαν κατά πολύ τα στενά όρια της ελληνικής κοινωνίας.

Η ανακωχή ("ύφεση και ειρήνη") που επίσημα δηλώθηκε ανάμεσα στις ΗΠΑ και την ΕΣΣΔ, ο τερματισμός του πολέμου Ιράν- Ιράκ, και γενικότερα το κλίμα ειρήνης που άρχισε να επικρατεί στη Μ. Ανατολή, έκαναν άχρηστους για τις εταιρείες παραγωγής όπλων τους εμπόρους ή μεσάζοντες της περιοχής όπως η Ελλάδα. Με αποτέλεσμα, εκτός από το "σπάσιμο" των διαφόρων συμφωνιών, να ανοίξει μια σει-

ρά αποκαλύψεων της συνολικής δραστηριότητας όλων όσων συμμετείχαν σ' αυτό τα κόλπα.

Γιατί όμως μια εταιρεία όπλων να αποκαλύψει κάποιους συνεργάτες της; Μα για να τους ξεφορτωθεί! Στις 12/10/1988 μια κοινοτική ντιρεκτίβα που δημοσιεύτηκε στην επίσημη εφημερίδα των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων και υποβλήθηκε από την Κομισιόν στο Συμβούλιο Υπουργών της ΕΟΚ στις 29/9/1988, έκανε γνωστό ότι τριάντες χώρες παραγωγοί όπλων και οπλικών συστημάτων θα έχουν τη δυνατότητα από την 1/1/1989 έως και την 31/12/1991, να εισάγουν ατελώς σε όλες τις χώρες μέλη της ΕΟΚ ό,τι όπλα και οπλικά συστήματα γουστάρουν. Από τεωρακασμένα άρματα μάχης μέχρι υπερσύγχρονα πολεμικά αεροπλάνα.

Έτσι κανένας σοβαρός έμπορος όπλων δεν είχε λόγους να "συνεργάζεται" με λιβανέζους ή έλληνες ενδιάμεσους, αφού η ευρωπαϊκή αγορά ήταν πλέον το νέο, νόμιμο όμως, ανοικτό πεδίο. Στα πλαίσια εφαρμογής αυτού του κανονισμού η Ελλάδα έκανε τη δεδομένη περίοδο τη λειτουργικότητά της σαν διαμετακομιστικό κέντρο στο παγκόσμιο λαθρεμπόριο όπλων. Μικρότερη αγορά - μεγαλύτερη γκρίνια: αρχίζουν τα καρφώματα μέσα από τα οποία αποκαλύπτεται ένα μέρος της συμμετοχής των ελληνικών πολεμικών βιομηχανιών σε αυτό.

Όλα αυτά συμβαίνουν στην μακρινή Ελλάδα του 1988. Ο Κοσκωτάς είναι ένας κρίκος σε μια αλυσίδα που γίνεται κομμάτια. Ο πόλεμος Ιράν- Ιράκ έχει τελειώσει. Πολύ σύντομα όμως αρχίζει ο πόλεμος στη Γιουγκοσλαβία, που είναι πολύ πιο κοντά στην Ελλάδα απ' ότι το Ιράκ ή η Ν. Αφρική ας πούμε. Ο Κοσκωτάς βρίσκεται στη φυλακή. Αλλά κανείς δεν είναι αναντικατάστατος. Το κενό του όχι μόνο αναπληρώνεται επαρκώς αλλά μια σειρά επιχειρηματιών τύπου Κοσκωτά αρχίζουν να ξεφυτρώνουν σα μανιτάρια. Και φυσικά για μια ακόμη φορά η ιστορία επαναλαμβάνεται.

Την άνοιξη του '99 κάμποσα κοντέινερ γεμάτα όπλα αλλά με άγνωστο προορισμό "ανακαλύπτονται" στο λιμάνι της Θεσσαλονίκης. "Κακόβουλοι" ευρωπαϊκοί καταγγέλου έλληνες επιχειρηματίες για συνεργασία με το καθεστώς Μιλόσεβιτς σε μαζικές δολοφονίες αμάχων. Μερικές κακές στιγμές παρανομίας στις κατά τ' άλλα νόμιμες δραστηριότητες των ελλήνων επενδυτών στα βαλκάνια. Παλιά μου τέχνη κόσκαστο: κι ένας πλιθιος μπορεί να καταλάβει πως τα τρελά ποσά που παίζονται στη Σοφοκλέους βγαίνουν με ιδρώτα. Κάποιοι φτύνουν αίμα....

Ο Κοσκωτάς στάθηκε άτυχος, όπως κάθε πρωτοπόρος, και λίγοι τον θυμούνται. Αλλά αλήθεια το 2010 πόσο θα θυμούνται τον Κοπελούζο, τον Κόκκαλη ή τον Μιτληναίο;

Η εκτίμηση της μελλοντικής τιμής μιας μεταβλητής από τη νοητή προέκταση (προβολή) της γραμμής που ακολουθούν τα δεδομένα της, λέγεται στα μαθηματικά παρέκταση. Η παρέκταση είναι χρήσιμη ιδιαίτερα για εκείνο το είδος της προφητείας που ονομάζεται πρόβλεψη της τάσης. Όταν κοιτάζουμε όμως τα νούμερα ή τα διαγράμματα που τα συνοδεύουν, δεν πρέπει να ξεχνάμε ποτέ ότι η μέχρι τώρα τάση μπορεί να είναι ένα γεγονός, αλλά η μελλοντική τάση αποτελεί μια απλή επιστημονική εικασία. Υπνοειείται σε αυτήν ότι "όλα τα άλλα παραμένουν ίδια" και ότι "οι τωρινές τάσεις θα συνεχιστούν". Τελικά όμως όλα τα άλλα αρνούνται να παραμείνουν

Υπάρχουν τριών ειδών ψέματα: τα ψέματα, τα καταραμένα ψέματα και η στατιστική...

Ίδια- γιατί διαφορετικά η ζωή μας θα ήταν τελείως ανιαρή. Ξαν ένα δείγμα του έμφυτου παραλογισμού που υπάρχει στην ανεξέλεγκτη παρέκταση (ο οποίος συνήθως εκφράζεται με την υπόθεση ότι η τάση θα παραμείνει ίδια και στο μέλλον), αναλογιστείτε την τάση στις πωλήσεις των συσκευών τηλεόρασης. Στην αρχική περίοδο της τηλεόρασης, ο αριθμός των συσκευών αυξήθηκε στην αμερική περίπου κατά 10000% μέσα σε διάστημα πέντε ετών. Προβάλλετε το αυτό για τα επόμενα πέντε χρόνια και θα βρείτε ότι θα έπρεπε να υπάρχουν δύο χιλιάδες εκατομύρια περίπου τηλεοράσεις, ή αλλιώς σαράντα συσκευές για κάθε οικογένεια. Αν θέλετε να φανείτε περισσότερο ανόητοι, ξεκινήστε από ένα πιο παλιό έτος στην ιστορία της τηλεόρασης και θα μπορούσατε με την ίδια ευκολία να "αποδείξετε" ότι σύντομα η κάθε οικογένεια θα έχει όχι σαράντα, αλλά σαράντα χιλιάδες τηλεοράσεις.

Αυτό που έκανε ο Χάρυ Τρούμαν στον Τομ Ντιούι, στην ασύγκριτη και άνευ προηγουμένου ανατροπή των προγνωστικών για τις προεδρικές εκλογές των ΗΠΑ, δεν είναι τίποτα περισσότερο σ' αυτό που έκανε στους σφυγμομετρητές. Ο κυβερνητικός ερευνητής Μόρις Χάνσεν, έχει ονομάσει αυτό το γκάλοπ "το πιο δημοσιοποιημένο στατιστικό λάθος στην ανθρώπινη ιστορία".

Εν τούτοις ήταν ένα υπόδειγμα ακρίβειας συγκρινόμενο με μερικές από τις πιο διαδεδομένες εκτιμήσεις για το μελλοντικό πληθυσμό των ΗΠΑ- με τις οποίες γελούσε όλη η χώρα. Το 1938 μια προεδρική επιτροπή γεμάτη ειδικούς αμφέβαλλε αν θα έφτανε ποτέ ο πληθυσμός των ΗΠΑ στα 140 εκατομύρια. Δώδεκα χρόνια από τότε ο πληθυσμός έγινε 152 εκατομύρια. Κι όμως, τα κολεγιακά εγχειρίδια εκείνης της εποχής προέβλεπαν ότι ο πληθυσμός θα έφτανε το πολύ στα 150 εκατομύρια και αυτό όχι πριν το 1980! Τούτες οι τρομακτικές υποτιμήσεις προέρχονται από την εκτίμηση ότι η τάση θα παρέμενε η ίδια. Μια παρόμοια υπόθεση πριν από έναν αιώνα, τα πήγε το ίδιο άσχημα, προς την αντίθετη όμως κατεύθυνση. Προέβλεψε ότι ο δείκτης αύξησης του πληθυσμού του 1790 θα συνεχιζόταν μέχρι το 1860. Στο δεύτερο μήνημά του προς το Κογκρέσο, ο Αβραάμ Λίνκολν πρόβλεψε ότι ο πληθυσμός των ΗΠΑ θα έφτανε το 1930 στα 251.689.914.

Όχι πολύ αργότερα, το 1874, ο Μαρκ Τουέιν συνόψισε την ανόητη πλευρά της παρέκτασης- και γενικότερα της πρόβλεψης- στο έργο του "Η ζωή στον Μισισσιππή".

Σε διάστημα 176 χρόνων, ο Νότιος Μισισσιππής περιορίστηκε στα 242 μίλια σε μήκος. Αυτός είναι ένας μέσος όρος που αναλογεί σε λίγο περισσότερο από 1 και 1/3 μίλια το χρόνο. Συνεπώς, ο οποιοσδήποτε ήρεμος άνθρωπος, που δεν είναι τυφλός ή θλιτός, μπορεί να δει ότι στην Παλαιολιθική Σιλούρειο περίοδο, μόλις ένα 1.000.000 πριν, ο Νότιος Μισισσιππής ήταν πάνω από ένα 1.300.000 μίλια μακρύτερος και εξέιχε από τον κόλπο του Μεξικού σαν ένα τεράστιο καλάμι ψαρέματος. Με την ίδια λογική, ο καθένας μπορεί να δει ότι, 742 χρόνια από τώρα, ο Νότιος Μισισσιππής θα έχει μήκος μόνο 1 και 3/4 μίλια, ενώ το Κάιρο και η Ν. Ορλεάνη θα έχουν ενωθεί σε μια πόλη και θα ευημερούν μαζί, χωρίς προβλήματα, κάτω από την ηγεσία ενός δημάρχου κι ενός κοινού δημοτικού συμβουλίου. Υπάρχει κάτι μαγικό στην επιστήμη. Κερδίζει έναν τεράστιο αριθμό εικασιών και μια τόσο μηδαμνή επένδυση αλήθειας.

Darrel Huff, 1997 Η απάτη της στατιστικής

Μπορεί να είναι σημείο των καιρών. Αλλά είναι δυσάρεστο: εδώ και κάτι χρόνια, ύστερα από οποιεσδήποτε κάπως μαζικές συλλήψεις (τελευταία περίπτωση στις 19/11) εμφανίζονται στο προσκήνιο... οι γονείς. Γονείς που συγκεντρώνονται έξω από την ασφάλεια και διαμαρτύρονται... γονείς που διαδρώνουν για την κρατική αδικία (και καταστολή)... γονείς που συνηθίζονται καταγγέλοντας την αστυνομία...

Κοινός τόπος όλων αυτών (και αγαπημένο εμπύθιο των μήντια) είναι πως οι κάθε φορά δεμένοι είναι παιδιά. "Τα παιδιά της διπλανής πόρτας" την μία φορά, "τα παιδιά του απέναντι παράθυρου" την άλλη, και πάει λέγοντας. Ασφαλώς αυτή η τρυφερότητα στη μεταχείριση ενισχύεται σοβαρά από τον πρωταγωνιστικό ρόλο των γονιών. Και φτάνει μια οικογενειακή απρόσφορα. Λίγη κατανόηση από δω, λίγη συγγνώμη από κει, και όλα θα πάνε καλά...

Υποτίθεται πως το συνάφι που (όπως και να ονομάζεται) "ευθύνεται" έρμεσα ή άρμεσα για τις οδομαχίες έχει (ή μόνο είχε) κάποιες αρχές. Κάποιες αξίες. Η οικογένεια και ο συναισθηματικός, οικονομικός ή δημοσιοοικειοτικός ρόλος της δεν ήταν μέσα σ' αυτές. Όπως επίσης είτε "ένοχοι" είτε "αθώοι" κάποτε οι κατηγορούμενοι μας δεν ήταν παιδιά. Και δεν γούσταραν καθόλου να εμφανίζονται ή να αντιμετωπίζονται έτσι, όσα "οφέλη" κι αν είχε ο "παιδισμός". Προφανώς δεν είναι θέμα ηλικίας. Από τη στιγμή που και τυπικά θεωρείσαι ενήλικος το να κατεβαίνεις σε διαδλώσεις, άσχετα με το τι κάνεις εκεί, δεν είναι (παιδικό) πάρτυ. Δεν έχει σχέση επίσης το "τί γνώμη έχουν οι γονείς" (σου) γι' αυτά που κάνεις, λες, υπερασπίζεσαι... Ό,τι και να λένε, οι κοινωνικές αγώνες (αν δηλαδή μιλάμε για τέτοιους) δεν είναι οικογενειακές υποθέσεις.

Άλλαξαν αυτά; Ξάνετια πως μερικά πράγματα τα παίρνει εύκολα το ποτάμι. Ή απλά, έτσι βολεύει. Πολύ κακό αυτό. Και πολύ επικίνδυνο. Όχι μόνο επειδή αναπληρώνει, υποκαθιστά και τελικά κάνει περιπτώσεις τις ισότιμες συνηθισμένες σχέσεις υποτίριξης στον οποιονδήποτε που βρίσκεται κρατούμενος. Αλλά επειδή επβεβαιώνει πως "αυτά τα πράγματα (που μπορεί να σε φέρουν και στο δικαστήριο) είναι - τελικά - χαβαλές". Όπως όλα δηλαδή.

Δεν μας αρέσει. Καθόλου δεν μας αρέσει αυτό. Το άτυπο κόλπο που εξελίσσεται σε ρουτίνα, σε ένα στυλ "οι γονείς στα μαύρα", είναι, θα το πούμε, γελοίο. Και υποτιμητικό.

Ας το σκεφτείτε όποιος και όποια ενδιαφέρεται. Έχει ζουμί.

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΟΥ ΔΡΟΜΟΥ

non serviam (δεν σε υπηρετώ)
οκτώβριος '99 * 3ο τεύχος

εκτός ελέγχου
1ο τεύχος
από την αντιεξουσιαστική
ομάδα Ξάντης
ΣΥΝΕΙΛΗΤΗ ΑΠΕΙΘΑΡΧΙΑ

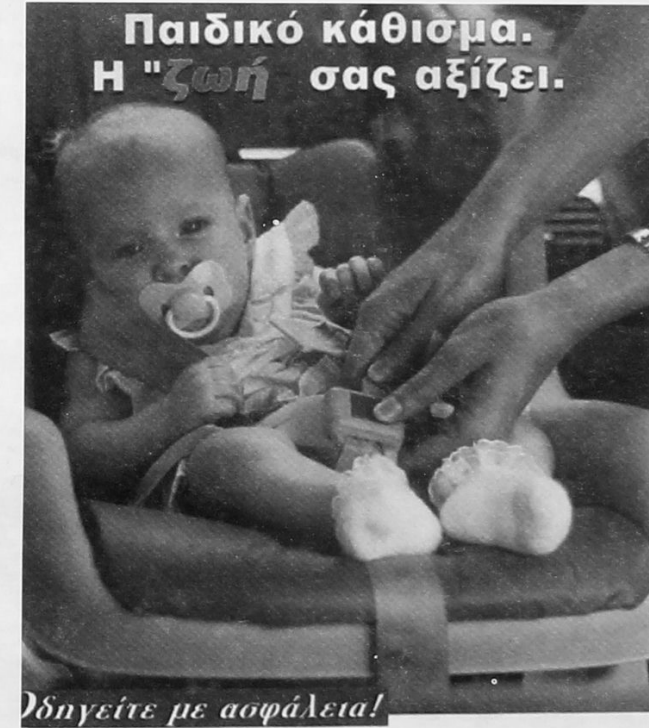

ΟΙ ΑΡΝΗΣΕΙΣ
ΤΡΕΦΟΥΝ ΤΗΝ
ΟΜΟΡΦΙΑ ΜΑΣ

BASTARD...
2ο τεύχος
σεπτέμβριος - οκτώβριος '99
από τους
σαλταρισμένους εργαζόμενους
του τριτογενή τομέα

ΑΓΟΡΑΣΤΕ, ΚΑΤΑΝΑΛΩΣΤΕ,
ΧΑΡΕΙΤΕ. ΑΝΤΕ ΒΟΗΘΗΣΤΕ
ΜΕ ΝΑ ΠΑΡΑΜΕΙΝΩ ΠΑΡΗΣΙΟΣ
Ο ΚΩΤΣΟΒΟΛΟΣ

Παιδικό κάθισμα. Η "ζωή" σας αξίζει.

Όδηγείτε με ασφάλεια!

Πόσο αξίζει η ζωή του παιδιού σας; Είναι ανεκτίμητη. Και όμως, κάποιες στιγμές αξίζει όσο ακριβώς το ειδικό παιδικό κάθισμα στο οποίο πρέπει να κάθεται. Αλλά οι κανόνες ουσιαστικής οδικής συμπεριφοράς, που όταν εφαρμόζονται σωστά, γίνονται την Οδική Ασφάλεια BP. Ένα πρόγραμμα με στόχο την πρόληψη των ατυχημάτων που προκύπτουν από την απρόσεκτη οδήγηση.

Σήμερα η BP ξεκινάει την προσπάθειά αυτή με μια ξεχωριστή προσφορά. Στα πρατήρια του δικτύου της σε όλη την Ελλάδα θα βρείτε, εντελώς δωρεάν και χωρίς καμία υποχρέωση αγοράς, ειδικά κομμένα έκπτωσης που θα σας βοηθήσουν σημαντικά να αποκτήσετε ειδή απαραίτητα για την ασφάλειά σας. Κράνη Nolan, ειδικά ρούχα μοτοσικλέτας Coloni, παιδικά καθίσματα Unikid.

Κάντε και εσείς ένα αποφασιστικό βήμα για την ασφάλειά σας. Ζητήστε τα κομμένα από το πρατήριο της γειτονιάς σας και βάλτε το παιδί πάντα στο ειδικό παιδικό κάθισμα ή στην πίσω θέση με ζώνη ασφαλείας. Η ζωή της "ζωής" σας αξίζει.

Πρόγραμμα Οδικής Ασφάλειας BP

Η ζωή της "ζωής" σας αξίζει...
Εκτός κι αν δεν πηγαίνετε στα πρατήρια της BP...
Ή ακόμη χειρότερα αν έχετε την ατυχία να ζείτε κοντά στα εργοστάσια της...
Όχι, δε θα πάμε πολύ μακριά...
Δε θα μιλήσουμε ούτε για τη Ν. Αφρική, ούτε για κάποιο απομακρυσμένο σημείο κάπου στον Ειρηνικό ωκεανό...
Μια βόλτα λίγο έξω από τις κυριλέ συνοικίες της αθηννας- μια "εκδρομή" στη no mans land της Δραπετσώνας, εκεί που τα σπίτια των κατοίκων είναι μεσοτοιχία με τις δεξαμενές της BP, αυτό και μόνο αρκεί...
Ποιός ξέρει, ίσως η "Μεγάλη Αδελφή" μερμηνίσει ακόμη και γι' αυτό- στο μέλλον εκτός από κράνη, μπουφάν και παιδικά καθίσματα, ίσως προσφέρει και ασφαλισιγό-νες μάσκες...
Για την ασφάλεια των παιδιών της γειτονιάς

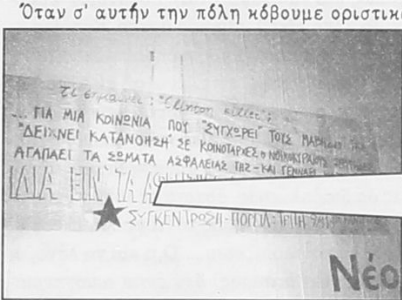
Η ΔΙΑΔΗΛΩΣΗ ΤΩΝ ΑΝΥΠΑΡΚΤΩΝ

(δύο τρία πράγματα που ξέρω γι' αυτήν)

Έννιά νοέμβρη, τρίτη απόγευμα, στο κέντρο: η μπατσοκρατία γύρω μας είναι πέρα από κάθε πρόβλεψη. Θα πρέπει να κατέβασαν ό,τι είχαν και δεν είχαν. Γιατί αυτή η τιμή; Η ένταση της δημόσιας τάξης λόγω "διεθνών σχέσεων" παίζει το ρόλο της. Αλλά δεν είναι μόνο αυτό. Τα πράγματα έχουν μια σειρά, και η μπατσοκρατία είναι μόνο ένας της κρίκος.

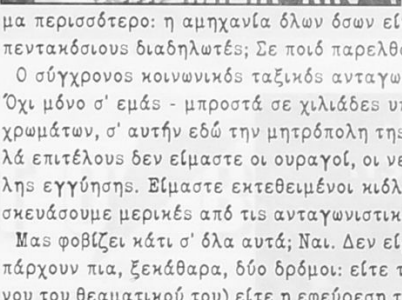
Όταν σ' αυτήν την πόλη υποστηρίζουμε ότι ο νοούμερο 1 εχθρός μας (στο "επίπεδο" της πλανητικής λεηλασίας...) είναι ο ελληνικός κανιβαλισμός, αυτό είναι σκάνδαλο! Γιατί αποκαλύπτουμε την αλήθεια, που τόσο γελοία μασκαραβείται πίσω από "αντιαμερικανισμούς" και "αντιευρωπαϊσμούς", πίσω από το φάντασμα της μισοκακόμοιρης χώρας που είναι "εξαρτημένη" από άλλους, και πρέπει "να ελευθερωθεί"... Γιατί αποκαλύπτουμε την εσωτερική βία ενός κοινωνικού σχηματισμού (και όχι μόνο του κράτους του) που εδώ και μια δεκαετία έχει ξεχυθεί στον γεωγραφικό περίγυρο του τρώγοντας, πίνοντας και σκοτώνοντας.... Γιατί χωρίς μισόλογα και ιδεολογικές προσθαφαιρέσεις υπογραμμίζουμε την επικαιρότητα της δημιουργίας ενός ικανού εσωτερικού εχθρού, αντίστοιχου στο "μεγαλείο" της ελληνικής "ανάπτυξης"....

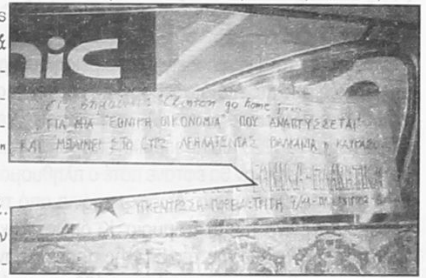
Όταν σ' αυτήν την πόλη κόβουμε οριστικά κάθε σχέση με τις εγγυήσεις και τις ανέσεις της (οποιασδήποτε...) "αριστέρας", αυτό είναι σκάνδαλο! Γιατί πρακτικά και συγκεκριμένα αρνούμαστε να είμαστε η (ιδεολογική, πολιτική, διαδηλωτική) "ουρά" του τώματος που κοπρίζει τον ελληνικό κρατισμό και τον ελληνικό μικροαστισμό... Γιατί αρνούμαστε να παρασιτούμε στα κουρέλια μιας άθλιας παράδοσης... Γιατί αρνούμαστε ακόμα και την πιθανότητα να αξίζει οποιαδήποτε "εκτροπή" αυτών των συμβιβασμών- πολύ περισσότερο η προσθήκη μιας σταγόνας εξεγερτικότητας στις ρυτίτες τους... Γιατί πρακτικά και συγκεκριμένα αναλαμβάνουμε να αντιμετωπίσουμε τους κινδύνους και τις απειλές που μας αναλογούν κατάφατσα, κι όχι κρυμμένοι πίσω από το σάπιο "κλίμα" των μήντια, των κομμάτων, ή της παιδικότητας....

Όταν σ' αυτήν την πόλη αναλαμβάνουμε την ευθύνη να δώσουμε σάρκα και οστά στην μαζική αυτοοργάνωση, και μάλιστα στην πιο δύσκολη στιγμή της, στο δρόμο, αυτό είναι σκάνδαλο! Γιατί κατεβάζουμε στο πεζοδρόμιο όχι την συνθήεια, τον ατομισμό, ή την αφέλεια - αλλά τις απεριόριστες δυνατότητες της συλλογικής νόησης. Γιατί δεν ψάχνουμε την ελαφρότητα της τύχης ή την ατυχίας μας, αλλά την βαρύτητα των επιλογών μας, σε συγκεκριμένο τόπο και χρόνο, όντας κυριολεκτικά "εκτεθειμένοι"... Γιατί δεν ψάχνουμε ούτε τις εντυπώσεις, ούτε τους ηρωϊσμούς- δεν εκμεταλλευόμαστε το θέαμα (λες και μπορεί να το κάνει οποιοσδήποτε...) αλλά τις δικές μας αυτοοργανωμένες πρακτικές και θεωρητικές δυνατότητες... Τις "δικές μας": δηλαδή του καθενός...

Με όλα αυτά δεδομένα η μπατσοκρατία δεν είναι παρά ένας ενδιάμεσος κρίκος ανάμεσα στην παραχάραξη και στην αποσιώπηση αυτών που λέμε, αυτών που γινόμαστε, αυτών που θα λένε και θα γίνουν καλύτερα ακόμα, στο μέλλον, πολλοί περισσότεροι. Έχουμε επίγνωση όλων των χειρισμών. Τους είδαμε να ξετυλίγονται, αγχωμένα είν' η αλήθεια, στα δημοσιογραφικά "ρεπορτάζ" πριν, στις φάτσες των χακίδων κατά τη διάρκεια, στην διατεταγμένη σιωπή των δημοσιογράφων που ήταν εκεί (διψασμένοι για αίμα) μετά την διαδήλωση. Επί της ουσίας τίποτα δεν μας εκπλήσσει. Ακόμα περισσότερο: η αμηχανία όλων όσων είναι υπεύθυνοι για την τάξη είναι ευχάριστη. Πού να μας "κατατάξουν" πεντακόσιους διαδηλωτές; Σε ποιό παρελθόν; Σε ποιό παρόν; Σε ποιό μέλλον;

Ο σύγχρονος κοινωνικός ταξικός ανταγωνισμός, οι αποφασιστικές ρήξεις απέναντι στο σύστημα, είναι μπροστά. Όχι μόνο σ' εμάς - μπροστά σε χιλιάδες υπήκοους όλων των ηλικιών, όλων των φύλων, όλων των γλωσσών και των χρωμάτων, σ' αυτήν εδώ την μητρόπολη της "ανάπτυξης"- όπως και σε κάθε άλλη. Δεν είμαστε οι πρωτοπόροι - αλλά επιτέλους δεν είμαστε οι ουραγοί, οι νεκροζώνταντοι πιστοί του ενός ή του άλλου ιστορικού φέμματος, της μιας ή της άλλης εγγύησης. Είμαστε εκτεθειμένοι κιόλας στους ανέμους του μέλλοντος: στο βαθμό που επιχειρούμε να κατασκευάσουμε μερικές από τις ανταγωνιστικές του συγκυρίες.

Μας φοβίζει κάτι σ' όλα αυτά; Ναι. Δεν είμαστε και ούτε θα γίνουμε, γιατί δεν θέλουμε, οι "ατρόμητοι". Αλλά υπάρχουν πια, ξεκάθαρα, δύο δρόμοι: είτε το σερφάρισμα στις προδιαγραφές του συστήματος (συμπεριλαμβανομένου του θεαματικού του) είτε η εφεύρεση των καινοτόμων, ρηξικέλευστων περασμάτων του ανταγωνισμού. Είμαστε εχθρικοί στο πρώτο, ακόμα κι αν αποδειχθεί πως δεν είμαστε οι καταλληλότεροι για το δεύτερο. Γιαυτό και ο φόβος που μας αξίζει είναι αυτός: να μην είμαστε μικρότεροι των λόγων μας.

Δεν είναι πράγματι φοβερό να κτυπηθείς, αν χρειαστεί, με την αστυνομία... Δεν είναι καν φοβερό το να ηττηθείς αν έχεις δώσει την μάχη. Φοβερό είναι να "νικής" στο πουθενά... φοβερός είναι ο κομπασμός ψευδεπίγραφων επιτυχιών, φοβερά είναι τα άλλοθι.... Φοβεροί είναι οι θρίαμβοι της πεντάρας ενδσω το κτήνος γύρω χαμουριέται και κατασπαράζει.... φοβεροί είναι οι "νικητές" που δεν έχουν να δώσουν χέρι σε κανέναν.... ούτε στους φίλους τους....

